

PROGAZDEN "B" 52

Dobře naložený časopis

Úvodník

Maturity. Jako každý rok. Naši milovaní oktáváni se loučí se školou a my s nimi. S oktávou odchází spousta různých studentů a mezi nimi i studenti-redaktoři. Je to tak každý rok, ale letos to člověka, který má náš školní časopis na paměti, přímo praští do očí. Letošními maturitami končí taková malinkatá generacička redaktorů PORGazeenu.

Přesto i letos vychází další číslo našeho gymnazijního plátku, již pod číslem 52. Uvnitř naleznete pestrou paletu článků jak od stálých redaktorů, tak i od občasných přispěvatelů. Je příjemné vidět, že PORGazeen je stále místem, kam se kdokoliv, kdo studuje na našem gymnáziu, může obrátit se svou literární činností a že se tak děje bez obav či nějakého velkého stresu. Tak by to mělo být.

Tedy za redakci přeji příjemné čtení. Ať se vám stále rubriky, filozofující statě, meditativní fejetonky a ostatní položky v čísle 52 líbí. A ať je ten náš PORGazeen nadále nejen časopisem redakčním, nýbrž i školním.

Jakub Kurnas, sexta

Perly, co se nevešly na konec

Toegel

Jirko, máte štěstí, jste zkoušenej na krásný datum, 7. 12., to se narodila spousta známých osobností!

JL: Jo? Kdo třeba?

Toegel: Nevim, ale někdo určitě.

(z loňského roku): Omítka je náhodou moc dobrá! Po obědě mi olížete kvintu, je tam potřeba uklidit.

Teď se soustředte na buněčný cyklus a nenechte se znervózňovat tím, že tu pak budete asi dvě hodiny uklízet.

Já přísahám, že vás brzo přizabiju, asi.

Všichni mykologové jsou zajímaví, jiní lidé.

Marek: „Mně už vypnul mozek.“

Toegel.: „Mně za chvíli vypnou nervy.“

Kdo má, prosím, HIV?

Martin má poslední nemoc.

Všichni jste hybridi.

Jano, Jitko a spol., rozmnožovat, prosím.

Obsah

Úvodník ... 2

Perly, co se nevešly na konec ... 2

Co ty na to? ... 3

Stalo se ... 3

Student se ptá ... 5

Rozhovor s Václavem Klausem mladším ... 6

Jak nám PORG stárne ... 8

Matika pro všechny? ... 9

Nejprve byl PORG, pak Ondřej Šteffl stvořil SCIO... 10

Jeden den na PORGu v Libni a Krči ... 11

Olšová hůl, osiková vidle, dubová rakev aneb ještě něco málo o stromech ... 13

Fotoreport ... 14

Cestou necestou libeňskými restauracemi ... 16

V Rockyho šlépějích ... 17

Nominační večer ... 17

Maturitní ples ... 17

Glosa o Baltimoru ... 18

Řetězové zprávy ... 18

Taneční ... 18

Všimli jste si? ... 19

Bollywood v oku ... 20

Proč naše třída tak hrozně páchne? ... 20

Washingtonský PORG ... 21

Dívka k fotbalu nepatří? ... 22

Dvakrát o sexu ... 23

Z děl Jonathana Queena ... 24

Eugen Oněhon ... 25

The reaction to Mor ho! ... 25

Mark Simmons ... 26

Was ist passiert ... 27

Perly sviní(m) ... 27

Fotoromán ... 28

Profota

FM: To myslíte mě konkrétně, nebo jenom jako příklad?

Profota: To myslím vás konkrétně jako příklad.

Ať ta škola v přírodě proběhne dobře, protože je žádoucí, aby proběhla dobře.

Jaká je hloubka v pěti kilometrech?

Matěj: „Já jsem se díval na internet.“

Profota: „Já jsem se taky díval na internet a viděl jsem tam spoustu věcí...“

PORGazeen 52: časopis vydávaný studenty PORGu Libeň.

Redakce: Jan Kaczor, Radek Hlaváček, Nora Behová, Jakub Kurnas, František Křapka, Vojtěch Witzany, Dominik Obruča, Klára Hutková, Martin Valášek, Bětko Kovandová, Theodora Voráčková. **Šéfredaktor:** Jakub Kurnas **Sazba, grafická úprava:** František Křapka, Jakub Kurnas **Ochranný dohled:** Martin Valášek **Ilustrace, foto:** František Křapka, Vadim Petrov, Klára Hutková, Tomáš Staněk **Tisk:** Anti Intellectual Conspiracy **Adresa:** PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII – Libeň, 180 00. **Ý-mejl:** porgazeen@gmail.com. Vyžádané i nevyžádané, neanonymní příspěvky jsou vždy vítány třemi kybernetickými pštrosy a jedním pruhovaným hrochem z jiné dimenze na ý-mejlu redakce či kteréhokoliv redaktora! Žijeme v moderní době, takže vše pouze elektronicky! **Cena:** 30 Kč PORGazeen 52 vyšel v červnu 2010 v nákladu 200 výtisků. Rovněž tento Porgazeen, který si zajisté nepřečtete pouze vy, ale taky vaši rodiče, děti, kamarádi, kolegové, domácí mazlíčci, domácí plyšová mazlíčci a snad i tety z osmdvacátého kolena, vychází díky velkorysé finanční podpoře **Eduarda Huliciuse**, studenta PORGu v letech 1992–2000. Skládáme hlubokou (a to ještě více hlubokou než v PORGazeenu 51) poklonu a uctivě děkujeme.

Co ty na to?

Milí,
opět zdravím a přináším výsledky svého tázání. Tentokrát jsem se, nejen u příležitosti veletrhu volitelných předmětů na příští rok, zaměřila na vaše názory na hodiny, které zabírají převážně váš odpolední čas – volitelné předměty aneb semináře. Jak splnily vaše očekávání? Tímto tématem se sice zužuje okruh dotázaných na ročníky vyššího stupně (plus pár výjimečných jedinců z toho nižšího), ovšem věřím, že i mladší z vás se se zájmem začtou do řádků, jež se jich zanedlouho také týkají.

NB

Stalo se

Pod školou otevřeli novou restauraci. Jmenuje se Masaryčka a je až podezřele levná. Ale s příjemnou obsluhou, i Arnot to říkal. * Maturitní ples se povedl. Profesor Hroch dostal Oscara a na after se bavil. * Na Porgu se dějí prapodivné věci. * 10 z 15 oktávánů má zájem o nějakou z kvintánek nebo aspoň od září tomu tak je či bylo. * V každé třídě je kluk s iniciály J.K.? To je divný. Spiknutí? * M.Č. pobavil Admirálem Hortym. Navíc prohrál chuje a bude na blond. * Kvintánská zvěrstva, všichni víme. * Den v černém. To napadlo tebe. * Skoročlen septimy H.D. se svlékl pro J.Š. a M.L. * M.V. se před celou třídou pokusil sníst žluté kuřátko, nakonec ho jen decentně oslintal. * P.B. se Z.B. to na plese pěkně roztáčeli. J.R. i s chlupatým šálem statečně moderovala. * Kontroly přezůvek! Trestné body! Kvinto a oktávo! * Kuřplac se přesunul na roh, sníh už od stromu slezl, kuřáci ale taky. * Paní Labusová i přes vyrušování M.Č. úspěšně porodila. Bude mít A.L. brášku, nebo sestřičku? * Na Echu pravidelný program Strašnického divadla. Hurá. * Oktáva plánuje pomaturitní grilování. * „Nezdaj se vám občas ty profesori jak na tripu?“ * A ten o zajíčkovi na tripu znáte? * Jarní úklid fotokomory zahájen. * Nahoře v obchodě zrušili prodej kusovek. * Oněgin byl Rusák. * Těšíme se na školu v přírodě. * Kouření vážně škodí vám i lidem ve vašem okolí. * O.M. není O.M. ale Moss. * T.S. spreji postříkal zdi v kvintě a zasmrđel celou školu. * Ten samý T.S. byl za freeride společně se Z.B. vyražen z třídního výletu. * Máme reklamu v metru – Co si nezatáhneš, to ti neodpadne. A jsme hned vedle Zemanu. K.Z. se raduje. * Autista? * V Kaféčku jsou víkendové akce, whiskey za 30. To si člověk hned rozmyslí, jestli Pzeen nebo... * Přítel matky odnesl kabel od tiskárny, M.V. se zlobí. * Archaix nás vzal na pitvu. * J.H. oslavil 20. narozeniny a je z něj konečně velkej kluk! * Hic sunt leones aneb není radno chodit v pondělí na nultou. * J.K. má růžovou šálu, o které tvrdí, že patří Š.K. a že je pánská * Na GAUČI předvedli/ou své umění mladí nadějní studenti architektury. Haha. * Brýlatý K.H. řekl sprosté slovo o hodině, svedl to na K.H. a dotyčný K.H. to nehezke slovo ihned s chutí zopakoval. * Oktáva za mřížemi i s A.Š., M.Č. nebyl vpuštěn. * Maestro je eskymák řízlej Taliánem. * Děláme fanyanky na fotbale. * Hodiny dějepisu budou od příštího roku U Karla, jak pravil M.A. * T.B. začíná tvrdit, že má krizi středního mládí. * „You can't

特別課程

PAROUBEK
ŠKODÍ
LIDEM

www.antiparoubek.cz

Fotografie

Proč jste se přihlásili na seminář fotografie? To byla úvodní otázka dotazníku předloženého účastníkům fotografického kursu. Má odpověď byla zcela prozaická. Neumím fotit a chci se to naučit. V duchu jsem již spřádala plány, jak v uměleckém prostředí našeho semináře vyjdou z temnot podsvětí mé skryté talenty a jak po roce oslním všechny své příbuzné a kamarády fotografiemi hodnotou značně převyšující Saudkovy snímky.

První hodiny byly ovšem naplněny historií fotografie a následným rozborem anatomie fotografického přístroje. Můj kapesní foťáček s ním neměl pranic společného. Nadto jsme hned dostali obtížný úkol, vyfotit nudu a slast. Mám stále v živé paměti, jak lámu Matěje, aby v ČUVUNU slastně přivíral oči nad sypaným Grankem. A obtížnost úkolů se stále zvyšovala. Hodnota odevzdaných prací také, ovšem tempem značně pomalejším.

Teoretické hodiny obvykle dost přispívají kvalitě snímků, a ačkoli se řadím stále mezi začátečníky, dokážu už vytvořit snímek bez většího množství zásadních chyb.

Výuku mnohdy ztěžuje fakt, že třetina účastníků kurzu vůbec nedorazí, druhá zapomene svou práci doma a třetí třetina vyfotí své snímky den předem nebo je najde v archivu.

Co se týče mé umělecké budoucnosti, ta se bortí jako domeček z karet. Ačkoli mi seminář přináší spoustu nových znalostí, talent se ve mně neprobudil. Ale našla jsem příjemného koníčka a musím fotografování doporučit jako skvělý způsob, jak se odreagovat a zpříjemnit si den.

Tereza Vyšínová, septima

Jazzový seminář

Tento unikát PORGu, odehrávající se každou středu odpoledne v hudebně, navštěvuji již čtvrtým rokem. Protože ale za tu dobu přibýlo spoustu nových tváří, je logické, že se nyní již 99 % času neučím nic nového, což ovšem nevádí tolik jako u jiných seminářů, které jsou zaměřeny

be serious.“ * Kauza gymnázia Amazon děsí. Co skrývá naše vedení?

Je to tu jak v králíkárně. Nastává jaro a považte: AMK+HH, ŠP+ŠK, NV+DH, FK+KH, druzí FK+KH chvilku jo, už prej zas ne, dotyčná KH má teď jiného FK, neporgána (nezdají se vám ty iniciály už trochu divné?), a FK teď s TS. AE+JK, VK+BM, NB+MJ, OM prý krátce s AL, ta už teď ale bezpečně v náručí JŠ, BK+MM, DB+RK, netradičně AŠ+KZ, VH+VK, profesor KH+exEP, MŠ+MK, DČ+IR, TB stále neví co/koho chce. Teď snad však konečně našel toho pravého, s FM si padli do náručí. Mladší TB taky neví, ale o Velikonocích viděna v metru v objetí s MP!, má ale smůlu, MP nově s AV, i když si všichni myslí, že je to prašno, na MČ dorážela AM (až z FR), RH už zase s exEK (možnost vsadit si, jak dlouho jim to zase vydrží, ve vaší oktávě). Po afterparty, silvestru a jiných oslavách si však už nikdo nemůže být ničím jistý. Oktáva mocně finišuje!

pouze na znalosti, nikoliv tolik na jejich praktické využití (snad s výjimkou jazyků). U hudby totiž platí bez výjimky přísloví o opakování a matce moudrosti.

Jazzový seminář je výborný pro studenty každého věku, které hudba baví natolik, že na nástroj cvičí dobrovolně a pro své potěšení, nikoliv jen z povinnosti. U nich může dojít, stejně jako v mém případě, k tomu, že v hraní jazzu a hudby obecně objeví svůj hlavní zájem a budou se mu věnovat i nad rámec výuky.

Smysl semináře není studenta naučit hrát, ale zapálit v něm plamen, který ale pak student musí přiživovat sám.

Ačkoliv lze občas polemizovat nad efektivitou výuky a smyslem některých cvičení, jako protiargument lze použít to, že seminář navštěvoval a byl jím ve svých začátcích významně formován Petr Kalfus (v současnosti jeden z nejlepších mladých jazzových saxofonistů) a další (polo)profesionální hudebníci všech žánrů.

Martin Černý, oktáva

Matematický seminář

Na matematický seminář jsme se hlásili se zvláštní směsí posvátné bázně, strachu a odporu ke vlastnímu podlézání. Proč? Pan řídící všech řídících... víc snad ani netřeba říkat. Brzy jsme se ale museli z nějakých sentimentů oklepat, abychom zvládali nápor zapeklitých problémů a nového učiva předkládaného bez obalu a zbytečných piruetek.

Jsem seminář výjimečný, a nebojím se používat plurálu první osoby, protože

pracujeme všichni a seminář se netočí kolem jednoho idola, ze kterého by odkapávala moudrost. Výjimečný například i proto, že si téměř všechny odpadlé hodiny nahrazujeme. Každému by asi nevyhovovalo si přivstat na nultou, aby pak celou hodinu potichu počítal několik obtížných příkladů, ale i přes ranní ospalost to většinou stojí za to.

A samotná odpověď na otázku v tématu? Osobitý, náročný a – alespoň pro mě – zajímavý, takový jsem tento seminář očekával, a takový také zatím je.

Vojta Witzany, oktáva

Dějiny populární hudby

Kolikrát už jsem jen slyšel, co že hloupého a zbytečného jsem si to založil. Dějiny populární hudby asi opravdu není typický seminář, na jaký jsme zvyklí, ovšem je každého zodpovědnost, jakou kombinaci seminářů si zvolí tak, aby ho to co nejvíce obohatilo ve věcech jemu blízkých.

Jaké jsou tedy hodiny, které trávím každou středu s dalšími devíti lidmi, kteří se rozhodli, že se mnou půjdou do neznáma? První, co mě napadá, je slovo různorodé. Nedá se říci, že by jakékoli dvě dvouhodinovy byly stejné. Především díky výbornému výběru vyučujícího profesora (díky prof. Valáškoví a samozřejmě díky dotyčnému vyučujícímu prof. Klusákovi) mám také velmi často pocit, že informace, které jsou mi předkládány, bych na Wikipedii nenašel. A tohoto pocitu si ve škole vážím čím dál tím víc.

Možná ne každý je se seminářem spokojen. Nicméně mé očekávání splnil. Doufám, že vytyčil cestu jiným, méně tradičním seminářům. Bez nich by totiž jarní nadílka barevných papírů v přízemí byla poněkud nudná.

David Čajčík, sexta

Zhōngwén

Jak asi už všichni víte, letošní školní rok byla možnost chodit na seminář čínského jazyka. Těch pár z nás, kteří se rozhodli této možnosti využít, tušilo, že čínština není jen samé „Čing čong“, ale asi netušilo, kolik různých zvuků se dá v čínštině vydat.

Pokud budu mluvit jen za sebe, musím přiznat, že se mi spíš povede svázat si jazyk do uzle než vyslovit osudné „zhong“, popřípadě podobně smrtelné „sheng“ alespoň v prvním tónu. Proto když se objeví věta: „Nǐ shì zhōngwén xī de xuéshēng ma?“ je mému sebevědomí uštědřena čínštinou taková rána, že zůstane K. O. po zbytek hodiny.

Naštěstí se seminář čínštiny nesoustředí

jen na (takové „zbytečnosti“, jako je) výslovnost a gramatika, ale také na čínské realie, například na čínskou popovou hudbu (Dui mian de nuhai kan guo lai...) nebo ještě lépe na čínskou kuchyni. V lednu jsme navštívili restauraci Shang Hai za Muzeem a zjistili jsme, že takovými soustami zvládne čínštinu každý hned poté, co se naučí operovat s hůlkami.

V každém případě je seminář čínštiny velmi dobrodružný a i přes veškeré (ještě nepřekonané) obtíže jsem ráda, že na něm jsem. Pokud by se otvíral i v příštích letech, velmi bych ho doporučila. Člověk se nejen naučí základy naprosto cizího jazyka, ale i nahlédne do světa zcela cizí kultury.

Claire Klingenberg, septima

Jak jsme se hlásili na MEZINÁRODNÍ PRÁVO (Politologie)

Jak už titulek naznačuje, většina z nás o politologii zájem neměla, byli jsme proto trochu zaskočení, když z plánovaného názvu semináře Mezinárodní právo a politologie byla odstraněna celá první část. Když jsme pak první hodinu zjistili, že mezinárodní právo bylo odstraněno nejen z názvu, ale i z celé podstaty semináře, u některých z nás se dalo mluvit i o zklamání.

NAŠTĚSTÍ jsme se ale nenechali odradit a všichni jsme se v oktávě sešli i další týden. Prvotní zklamání z těch, kteří ho na začátku září pocítovali, vyprchalo do začátku října a od té doby se pro nás politologie stala jednoznačně oblíbeným předmětem, možná i jedním z nejoblíbenějších. Zaklínadlo je prosté: Mnoho užitečných informací, doplněných o mnoho zajímavých činností zpestřujících obyčejnou výuku: povídající profesor před tabulí – (většinou) tichý žák v lavici. Vysvětlení volebního systému u nás, diskuse o současné politické situaci, exkurze do MF Dnes, besedy s politickými komentátory Alexandrem Mitrofanovem a Bohumilem Pečínkou nebo slíbená účast na předvolebních Otázkách Václava Moravce jsou samy o sobě i bez širšího popisu reklamou pro seminář.

I když nás pan profesor František Cerha několikrát upozorňoval, že studovat politologii na vysoké škole nedoporučuje, jako seminář se politologie určitě vyplatí a doufám, že takovou možnost jako máme teď my, budou mít studenti i v budoucnu.

Poznámka: Mé bezedné nadšení z politologie berte, prosím, jako naprosto subjektivní pocit jednotlivce, i v hodinách politologie totiž občas zazní šustění novin, nebo noviny k hodině prostě jen

neodmyslitelně patří?

Štěpánka Pabiánová, sexta

Historie fašismu

Druhý trimestr je úspěšně překonán a já byl požádán o shrnutí mých naplněných a nenaplněných očekávání ohledně našeho fašistického semináře. Tak tedy do toho.

Inu... Abych pravdu řekl, ani sám nevím, co vytknout. Pobavili jsme se u prezentací připravených i nepřípravených, objevili jsme zábavné skutečnosti ohledně temné minulosti našich hornouherských sousedů a probrali všelijaké úchyšky i prapodivnosti nejvyššího vedení NS-DAP.

Co mě trochu děsí, je, jak pomalu se ubíráme kupředu. Občas se sám sebe táž: „Stihneme to opravdu všechno?“ Avšak zároveň si i odpovídám: „Snad je to vše součástí vyššího plánu... snad...“

A zdali jsem něčím zklamán? Inu, snad jen tím vysvědčením. Historický seminář, mno, to prostě není ten správný název, že, vážení spolufašisté.

Jiří Mních, sexta

Student se ptá, vedení odpovídá

V dalším vydání rubriky Student se ptá se shodou okolností sešly dotazy tří septimánek – dotazy ostré jako břitva, dotazy hodící se do POR-Gazeenu. Pan profesor Příbík, zodpovídající jejich otázky, se při sepisování odpovědí dozajista vydatně zapotil. Ovšem úsilí obou stran přináší ovoce, a tak vám zde mohu popřát příjemnou četbu. A nezapomeňte, příště to můžete být právě vy, kdo si bude ostřit břitvu!

Proč bude mít moje třída povinnou matematiku i v oktávě, i přes to, že státní maturita z ní nám nehrozí? A proč bychom stále měli 4 povinné semináře? (Monika Mazlová, septima)

PORG přistupuje ke změně koncepce výuky matematiky na vyšším gymnáziu. Neskrývám, že prvotním impulzem bylo zavedení státní maturity, leč v tuto chvíli změna koncepce matematiky je na zavedení či nezavedení státní maturity nezávislá.

Matematika je jedním z hlavních vyučovaných předmětů a PORG chce garantovat standardní matematické vzdělání všech svých absolventů. Z tohoto důvodu budou mít v budoucnu všichni oktáváci povinně matematiku. Pro matematicky zdatnější studenty z oktávy bude otvírán matematický seminář, kde budou probírány některé partie více do hloubky plus kapitoly přesahující středoškolské učivo (např. diferenciální a integrální počet, komplexní čísla).

Celkový počet vyučovaných hodin v jednotlivých ročnících odpovídá požadavkům ministerstva školství.

Jak to v současné době vypadá s maturitou pro oktávu 2011? Bude státní maturita, nebo ještě stihneme maturovat za současného systému? (Klára Hutková, septima)

Kláro, je to smutné, ale nedovedu vám jednoznačně odpovědět. Přípravy ke státní maturitě běží naplno, učitelé chodí na školení, CERMAT, MŠMT, CISKOM, NIDV nás zásobují množstvím materiálů a instrukcí. Na druhé straně v televizní debatě Nečas/Paroubek se oba pánové vzácně shodli, že státní maturita v této podobě je hloupost. Tak nevím, co bude po volbách. Opravdu vám, budoucím oktávánům, nezávidím. Slibuji za vedení PORGu, že se budeme všemožně snažit tlumit všechny turbulence.

Podle osnov sestavených MŠMT má být na druhém stupni ZŠ (tj. na PORGu na nižším gymplu) probráno téma Myšlení v evropských a globálních souvislostech. Na stránkách PORGu Libeň je toto téma uvedeno v osnově předmětu Informatika (<http://www.porg.cz/liben/texty/koncepce/Informatika.htm>). Z vlastních zkušeností a z odpovědí dotázaných studentů z různých ročníků jsem zjistila, že žádná výuka tohoto tématu v primě v rámci informatiky neprobíhá. Proč? Hodlá škola nějakým způsobem doplnit tyto znalosti u ročníků, kde bylo toto téma opomenuto? A má pan profesor Filip potřebné vzdělání k vyučování výše uvedeného tématu? Děkuji za odpověď. (Hanka Holubková, septima)

Hanko, PORG samozřejmě vyučuje „Myšlení v evropských a globálních souvislostech“. Ba co více, PORG myslí v evropských a globálních souvislostech. Důkazem nechť jsou všechny výměnné studijní pobyty do evropských i mimoevropských zemí, cyklus přednášek lidí, co mají co říci o souvislostech věcí obecně, např. přednáška o evropské integraci filozofa a právní teoretika Jiřího Příbáně, profesora univerzity v Cardiffu (UK) v březnu letošního roku.

Co se týká naplňování zmíněného tématu v hodinách informatiky, tak neznám vhodnějšího vyučujícího a předmět, kde by se mohlo toto téma vyučovat. Informační technologie, internet, to jsou nástroje, které doslova vytvářejí evropské a celoplanetární myšlení.

Rozhovor s ředitelem Václavem Klausem

Rozhovor s ředitelem ředitelů měl být, dle původního zadání, krátký příspěvek o novém projektu PORG-Ostrava. Sám pan ředitel se však nabídl k rozhovoru rozsáhlejšímu – a to je nabídka, která se neodmítá...

Rád bych se Vás nejdříve zeptal na PORG-Ostrava – mohli byste čtenářům tento nový projekt představit? Bude to spíš Nový PORG, nebo náš PORG?

Bude to něco mezi, protože stylem výuky nebo obsahem to bude Nový PORG (čili základka a gympl, česko-anglická výuka), ale velikostí to bude spíš starý PORG, protože tam bude všude jedna třída v ročníku.

Proč zrovna Ostrava? Co vedlo k výběru tohoto města?

Ostrava je po Praze jednoznačně největší aglomerace, je tam s okolím skoro milion lidí, taky je evidentně nejbohatší oproti ostatním městům v regionu, takže logiku to má. Ostrava je město s určitým drivem, pan předseda správní rady pan Roman je původem taky z Ostravska, takže je to maličko srdeční záležitost.

Na kdy je PORG-Ostrava naplánován?

Září 2011.

Na PORGu podle mě vždy záleželo na lidech, kteří tu působili. Na Novém PORGu jsou úplně jiní lidé a funguje. Jak se to dobré na naší škole dá přenést jinam, a proč vlastně stavět nové PORGy?

Nějaké pedagogické know-how a znalost procesů máme – víme, jak chodit na hospitace, jak hodnotit učitele a jak je vybírat. Druhá věc je, že svět se trošku mění, takže založení Nového PORGu byl podle mého názoru krok nutný a pozitivní. Ten projekt je poměrně úspěšný, na Novém PORGu si můžeme dovolit víc věcí, ze školního zbytku na takové ty zbytkové věci, tj. nejenom zaplatit elektřinu, topení a učitele, ale dát i peníze na rozšiřování zázemí. Takže krok byl podle mě pozitivní. PORG-Ostrava v sobě nějaké riziko samozřejmě nese, jak to bude úspěšné nebo nebudou, ale z PORGu se díky tomu stane taková větší společnost. A čert ví, o jaký typ vzdělání bude zájem v budoucnosti – možná to směřuje k tomu, že počet zájemců o česko-anglické vzdělávání se bude zvyšovat a že třeba libeňská škola bude stagnovat, nebo třeba opačně – takže ono není úplně od věci, když ta škola, ta společnost, stojí na více nohách. Ale je pravda, že přenášení té pozitivní atmosféry mě a pár dalších lidí, třeba pana Albrechta, stálo spoustu sil – proto si myslím, že další PORGy už nebudou.

Jak jste se dostal k ostravským profesorům – v Ostravě je to asi jiný „profesorský“ svět, je to daleko...

No, ty informace získáte poměrně rychle – nejlepší gympl tam je Matiční, nejlepší bilingvní základka je Ostrčilova... Takže navštívíte pár škol, vidíte ty lidi, uděláte si obrázek. V Matiční jsou zrovna velcí rebelové proti státní maturitě, ti kantoři to vlastně celorepublikově táhnou, takže s těmi jsem byl na večeri a na pivo a většina z nich se mi přihlásila, že by měli zájem učit na PORGu, takže z hlediska českých učitelů tam není problém – myslím, že ty pozice tam obsadíme poměrně snadno a dobře. Je to taky proto, že v těch mimopražských městech je status středoškolského učitele vyšší, to znamená – snad mě naši učitelé nezabijou –, že prostě takový ředitel školy

v Kutné Hoře je opravdu prestižní povolání, kdežto v Praze je to takový jako... jako dobrý, no. A podobně je to i s kantorama. Hlavní češtinář na nejlepším gymplu v Ostravě, to už je docela šmrncovní – tady v Praze hledáme učitele delší dobu a mezi padesáti se nám pozdává jeden.

Před chvílí jste řekl, že se nebojíte o obsazení pozic českých kantorů – co ti zahraniční, Ostrava není Praha, není to tak známé město...

To je pravda, no zas ty slečny na Stodolní (tepna nočního života Ostravy, pozn. redaktora) jsou takové veselejší než tady – takže nějaké lákadla tam taky budou. Nábor děláme centrálně, přes Prahu, což je jedna z výhod. Učitele si potom rozstrkáme mezi PORGy. Může to být trochu riziko, taky jsem na to myslel, že se jim tam bude chtít méně, ale část těch učitelů to tak nebere – učí v Emirátech, někde v poušti, kde nemůžou vylézt ven, protože by se upekli. A zrovna pro ty mladší svobodné kantory to tam myslím bude (usmívá se)... no, řada z nich tam nejspíš zůstane.

Trošku zpátky – kdo PORG-Ostrava bude financovat, zase pan Roman?

Pan Roman samozřejmě financoval založení Nového PORGu, ale ta škola se financuje teď už sama, má řadu dalších dárců, má slušné vlastní příjmy, a podobně to bude i s Ostravou. Ale samozřejmě primárně ta první investice přijde od něj.

Jak byste zhodnotil první rok Nového PORGu? Měl jste určitě nějaká očekávání...

Očekávání jsem měl... no není to fiasko, ta škola je zaplněná, zájem o gympl roste, o základku je extrémní, čili škola se uchytla a myslím, že v roce číslo dvě se spousta věcí uklidnila... Je to jiná škola než libeňský PORG – z hlediska zaměstnanosti je to tam drsnější. Tady jsou všichni už deset let, jsou to kantoři, které jsem přivedl nebo přišli za mě, se kterými jsme tady zestárli, už je to všechno takový lehce mírnější a rodinnější... tam je teďka naopak tlak na výkon poměrně velký – profesori jsou tam taky o chlup mladší – takže mi to dělá radost, takové to nasazení, a je to prostě v něčem trošku jiné než v Libni...

(Bzučí zvonek. VK: To bude asi ta maminka, co nese přihlášku... no, abychom nezkrachovali, tak to vezmu... tady Klaus?)

Rozvíjejí se tam mimoškolní aktivity, což v prvním roce nebylo – byly tam jen dvě třídy gymplu, prima a sekunda. Ale teď se tam reálně děje spousta věcí... NovoPORGovské rádio vysílá v angličtině, tedy mediální svět PORGu se opět rozrostl. Takže

spíš převládá spokojenost. Samozřejmě je tam řada věcí, co se nepovedly úplně ideálně, kdyby se dělaly podruhé, tak by se udělaly líp – nabralo by se o jednu třídu níž, a tak...

(Maminka klepe na dveře... Po zhruba deseti minutách se VK vrací i s přihláškou...)

Já se omlouvám, ale z přihlášek žijeme...

K zahraničním profesorům – u nás na PORGu se rodili mluvčí hodně točí, je to na Novém PORGu v tomto směru stabilnější?

Rodilí mluvčí mají fluktuaci velkou, často chtějí smlouvu na rok. Ale teď se nám podařilo to v druhém roce hodně stabilizovat, čili většina klíčových zaměstnanců, jako pan Aston, tam už zůstávají třeba na pět let. Jsme v tom samozřejmě úplně nováčci, takže ten první rok se nám to nenacházelo úplně lehce – ta škola ještě nestála. Ale letos jsme už měli daleko větší počet kvalitnějších zájemců, takže i díky tomu se nám daří učitelský sbor více stabilizovat.

Libeňský PORG už vedete řadu let – jak se za tu dobu změnil, jak se vyvinul?

Já bych řekl, že je v mnoha ohledech pořád stejný. Soudržnost studentů napříč ročníky je zřejmá, takový ten zájem, aspoň některých studentů, o věci mimoškolní je pořád výrazně vysoký. Myslím, že v mnoha ohledech jsme šli dost nahoru, hlavně co se týče materiálního vybavení, pořádku, takového fungování budovy a tříd – jejich výzdoby a kvality a i dalších věcí. Studenti jsou v průměru pořád stejní, stále vybíráme ze stejného přebytku, pořád podobnými přijímačkami, takže je pořád mnoho prima studentů v každém ročníku. Ti kantoři už jsou tady většinou dlouho a člověk už k nim má osobní vztah, takže pak je někdy otázka, jestli dlouho už není moc dlouho, že je to někdy trochu stagnační... je to zkrátka rodinnější prostředí a to se nějak drží. No a samozřejmě si člověk musí dávat bacha na ten moment, kdy už je potřeba věci nějak brutálněji rozmíchat, aby tam nalil čerstvou krev. Teď to tu řídí kolega Příbík a kolegyně Výšková s Valáškem, o spoustě problémů pomalu ani nevím. Takže... taky by to mohlo být horší, to je stejné jak s tou Krčí. Lepší to může být samozřejmě vždycky.

Dá se posoudit, jestli se nějak liší NovoPORGán a PORGán?

Děti jsou v jádru stejné, je tam také spousta sourozeneckých dvojic, například moje mladší děti chodí na Nový PORG a Vojta

chodí sem – a takových rodin je asi šest. Řekl bych, že odlišnost není velká, a když budu něco odlišovat, tak budu trochu paušalizovat. Taky jsou tam jenom ty nejmladší studenti, jenom do tercie, takže já je vlastně moc neznám... já bych se do toho moc nepouštěl... Nový PORG je taky naše dítě, tedy PORGu, tak to je, jako jestli má maminka radši vás nebo sestru. Libeňský PORG je snad o maličko víc řekněme intelektuální, kdežto tam je větší tlak na studenty, důslednost a podobně. Jsou tam milí studenti, jako tady taky je spousta milých studentů, a taky jsou tam studenti, co mi trochu lezou krkem, jako tady, ale nemůžu to dát na sobě znát, kteří to jsou ...

Během roku se u nás vyrojilo téma studentských výjezdů – měnilo se jejich nastavení. Jak tyhle výjezdy vidíte vy?

Tam je několik jevů. Samotné studenty to láká výrazně míň než jejich rodiče. My jsme z generace, pro niž jet někam do ciziny, jet studovat do Anglie, bylo asi něco jako letět na Mars. Pro vaši generaci je to už trochu normálnější, takže je tam tahle disproporce. Já tuto aktivitu zavedl asi před čtyřmi pěti lety, přišlo mi to jako dobrý nápad, od té doby se to dál rozvíjelo. Teď jsem to musel předat kolegyni Výškové, abych se z toho nezbláznil, protože nemůžu řešit všechno – navíc nám do toho vlezla státní maturita, což samo o sobě přináší nějaký problémy, protože když jste vyjel v septimě, tak nebyl návrat jednoduchý. Nyní jsme se to za pochodu snažili přesouvat, dílem kvůli státní maturitě a dílem kvůli obecným věcem, do sexty. Na Novém PORGu to nemá příliš smysl, protože tam jim tu cizinu dovážíme. V Libni učí angličtinu z velké většiny čeští učitelé, a tak by měl být zahraniční pobyt skokem do mezinárodního světa. Taky jsem zaznamenal, že se docela dost dětí z letošní oktávy hlásí do ciziny na školu, což je nový, zajímavý trend. (Opět zvoní bzučák. VK: Zase přihláška... no chodte na rozhovory častěj, dvě přihlášky za půl hodiny...)

Tak tedy děkuji za rozhovor.

Já taky děkuji, že jsem asi po deseti letech udělal rozhovor v PORGazeenu, je to snad úplná premiéra – já jsem tam tedy občas něco napsal, ale poslední dobou to jde úplně mimo mě, ani nevím, že je uzávěrka. No dobrá, děkuji vám a mějte se.

Jakub Kurnas, sexta

Jak nám PORG stárne

Na úplném začátku bych rád poprosil laskavého čtenáře, aby při čtení měl stále na paměti dvě věci: tento článek není namířen proti žádné konkrétní osobě, či žádným osobám. Všech našich profesorů si vesměs vážím, a toto není úvaha o tom, zdali jsou konkrétní kantoři dobří či špatní (o tom třeba jindy), je to úvaha o tom, jak se náš učitelský sbor mění obecně. A tou druhou věcí je, že prakticky ze všeho, co zde píš, existuje výjimka, či více výjimek.

PORG se mění. Ano, je tomu tak. Měnil se ve svých prvních letech, během své „puberty“ a po ní, a mění se i teď. V tomto článku se nebudeme zabývat příliš dopady těchto změn, jako spíše jejich příčinami. PORG je, jako jakákoliv škola, tvořen především lidmi, kteří se na ní pohybují. To znamená jejími studenty a jejich rodiči, a na druhé straně profesory a vedením školy. A zatímco studenti školou pouze „projdou“ a za osm let jsou pryč, učitelé tvoří tu část osazenstva, která se tak často nemění. Změny ve složení studentstva a to, jak se mění sociální poměry, ze kterých pocházejí, zde tedy necháme stranou a budeme se věnovat převážně našim profesorům.

Ještě před několika lety bylo na webových stránkách školy napsáno něco ve smyslu: „profesorský sbor je mladý (věkový průměr xx), s mírnou převahou mužů (x:x)“. To se před nějakou dobou změnilo na „profesorský sbor je přiměřeně mladý“, což tam už zůstalo. Jen to čísílko s věkovým průměrem je nyní každým rokem vyšší a vyšší. Dnes je to čtyřicet let.

Toto je způsobeno několika věcmi. První z nich je, že profesorský sbor se za posledních několik let příliš neobměňuje. Jeho velká část je tvořena lidmi, kteří na PORG přišli už někdy dávno, většinou krátce po nástupu pana řídícího Klause

„k moci“ roku 1998. Tito lidé si na PORGu našli své stabilní zaměstnání, usadili se, často založili rodinu a už nemají potřebu „vandrovat“ někam jinam. Rozhodně jim to nemůže být za zlé, je to přirozené. Většina těchto kantorů – páni profesori Arnot, Valášek, Bukovský, Přibík či paní profesorky Bidláková, Reischigová nebo Výšková a další – tak pamatuje doby na PORGu, o kterých my, kdož současně na této škole studujeme, vůbec nevíme. Tito lidé jsou jistě taky částečně nositelé onoho „ducha PORGu“.

Druhým důvodem také jistě je, že ti učitelé, kteří byli za poslední léta na PORG přijati, a kteří zde zůstali, nebyli vesměs nejmladší. Panu profesoru Tatičkovi bylo v době jeho opětovného příchodu čtyřicet let, Janichové třicet devět, Glogrové čtyřicet šest let, Nejedlému padesát šest let. A, připusťme si, člověk je ve svých pětadvaceti letech jiný než ve dvaceti. Je lehce pohodlnější, má často daleko vyšší nároky a také se i hůře přizpůsobuje – rád dělá věci určitým způsobem, který si za léta praxe vytvořil. Je to přirozené.

Přijetí staršího člověka do pracovního poměru je téměř sázka na jistotu. Je skoro jisté, že už má zkušenosti potřebné pro výkon povolání, že po roce či třech měsících „neuteče“ do zahraničí, do opery či na mateřskou, nýbrž bude stabilní součástí profesorského sboru. Na druhou stranu však je často zase méně ochotný pouštět se do nových věcí, nadchnout se pro nějakou novou, přelomovou myšlenku a pak se vrhnout za její realizací. A také je jisté o poznání vzdálenější studentům, věkově i myšlenkově. Častěji se stává, že profesor nerozumí studentovi, anebo student zase naopak profesorovi, a čím je profesor starší, tím je mu vzdálenější. Studentův věk se nemění, zůstává mezi jedenácti a devatenácti lety.

Důvodem, proč jsou na PORG přijímáni vesměs starší lidé, nepočítáme-li externí učitele seminářů, docela dobře může být to, že vedení naší školy také postupně stárne. A proto také mezi sebe raději přijímá starší kolegy, kteří mají zkušenosti. A také už se příliš nepouští do „mise s neznámým koncem“, to jest přijetí mladého, nezkušeného člověka.

Vždy tomu ale tak nebylo. Podívejme se na ty, kteří jsou na PORGu už nějakou dobu a kteří tvoří onen základ profesorského sboru. Pan profesor Arnot sem přišel ve svých čtyřadvaceti letech. Vzpomínáte si ještě na jeho dlouhé

vlasý? Valášek ve svých jednadvaceti, Reischigová kolem svých třidvaceti let, Bukovský ve svých dvaadvaceti letech. A dokonce i naše vedení je na tom podobně – pan profesor Přibík přišel, když mu bylo dvacet pět let, a pan řídící Klaus, když byl teprve dvacet tři let stár! Porovnáme-li to pak s věkem profesorů, kteří jsou na PORG přijímáni dnes, vidíme velký rozdíl. A člověk je opravdu jiný, je-li starší, než když byl mladší. S tím se prostě nedá nic dělat.

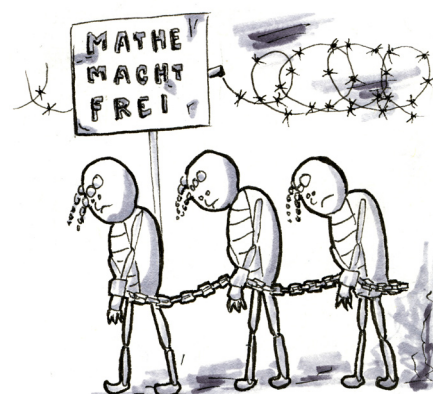
Tímto se postupně taky mění poměr mezi studentem a kantorem ze „starší brácha“ – „mladší brácha“ na učitel – žák. A také se nejspíš i mění poměr mezi členy vedení školy a učiteli, z kolega – kolega na nadřízený – podřízený. I když do těchto sfér může dnes běžný student vidět poměrně málo.

Tímto článkem rozhodně nevolám po nějakém vyhazování starších profesorů, ustavování věkových limitů či odvolání vedení školy. To by bylo směšné. Chci ale poukázat na to, že pakliže to bude takto pokračovat dále, tzn. že současný profesorský sbor bude stárnout, a nové přírůstky budou jeho věkový průměr spíše navyšovat, bude se PORG ještě hodně měnit. A studenti a profesori se budou od sebe vzdalovat stále více a více.

No a o změnách ve složení studentstva zase jindy. I když toto téma by bylo spíše vhodné pro některého z kantorů – co vy na to, profesori? Chopte se pera a napište!

Už si vlastně ani nevzpomínám na to, kdy naposledy některý z našich kantorů napsal do PORGazeenu článek či názor. Že by také příznak stárnutí?

Honza Kaczor, septima

Matika pro všechny?

Porgáni od příštího roku pokračují v matice i v oktávě. Třída navíc nebude rozdělena na více a méně pokročilou skupinu...

Už jsem si myslela, že nebude o čem psát, když situace okolo státních maturit zůstává nadále nepřehledná a na starém dobrém PORGu se nic neděje. Před pár dny mi ale byla seslána inspirace, jež by vystačila na celou seminární práci. Během hodiny matematiky jsme se totiž mezi řeči dozvěděli, že budeme v tomto předmětu povinně pokračovat i v oktávě. Přibudou nám tři hodiny v rozvrhu a celá třída se bude učit společně. Ticho po pěšině, dokud se náhodou spolužák nezeptal, proč není matematika uvedena mezi volitelnými předměty na příští rok. Poprosili jsme o třídnickou hodinu s panem profesorem Přibíkem, která dopadla dost strašně.

Hodiny navíc

Celou problematiku bych shrnula do dvou bodů a možná ještě jednoho dodatku. Ten spočívá v navýšení hodin. Pro jistotu ještě připomenu porgánský systém seminářů. V oktávě je člověk povinen vybrat si čtyři volitelné předměty. Mezi ně se počítá i prodloužená fyzika, chemie, biologie a doteď matematika. Pokud v některém z těchto předmětů nepokračujete, musíte místo něj chodit na seminář. Nastalá změna spočívá v tom, že matematika není nadále počítána mezi volitelné předměty, jejich povinný počet ale zůstává stejný. To znamená, že o kolik hodin matiky v oktávě budeme mít víc, o tolik více vyučovacích hodin přibude do celého rozvrhu.

Všichni pohromadě

V praxi je největší problém s tím, že předmět nebude vyučován na dvou úrovních. Na PORGu se během studia třída na výuku přírodních věd a angličtiny rozděluje do skupin rozdílných pokročilostí, kde jsou pak brána v úvahu zaměření studentů a jejich schopnosti. Tento systém se osvědčuje především v angličtině, ale obecně jsem ještě neslyšela stížnosti ani na dělení fyziky, chemie nebo biologie. V matematice se třída okolo sexty a septimy začíná sama přirozeně rozpadat na rychlejší a pomalejší část. Jeden fragment si počítá v koutě příklady napřed nebo si kreslí, zatímco se profesor snaží vysvětlit probíranou látku tak, aby ji pochopili i ostatní. Profesor Přibík shrnul

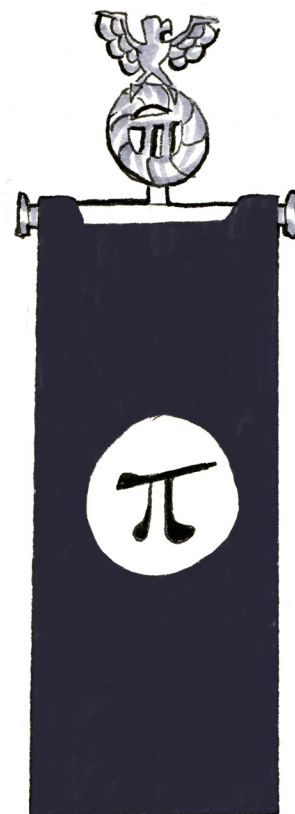
naše stížnosti do jednoho pytle jako výmluvy líných studentů, kteří se nechtějí učit, na čemž je určitě spousta pravdy. Na druhou stranu, člověk musí každou chvíli věnovat energii něčemu, co ho nezajímá nebo do čeho se mu nechce, takže lenoši jsou na tom ještě vcelku dobře. Naopak na to doplatí ti, kterým na matematickém vzdělání záleží. To znamená špička třídy, která by jako jediná pokračovala v matice i v maturitním ročníku a nastavila by si tempo i obtížnost výuky podle sebe. Bohužel z faktu, že výuka bude smíšená, jasně plyne důsledek, že profesor musí učit tak, jak potřebuje průměr třídy. Kdo chce studovat víc, může tak akorát jít na matematický seminář. Ten se ale někdy kryje s běžným rozvrhem, jinými semináři nebo mimoškolními aktivitami, se kterými je to krušné i tak dost.

Komunikace?

To bychom měli tu technickou část. Pak je tady ten pocit, kdy nevěříte vlastním uším. Pro shrnutí – zvyšuje se počet povinných hodin v maturitním ročníku, pro humanitně zaměřené studenty, připravující se na vysoké školy, kde matematiku nepotřebují, přibývá další rok předmětu, který je nezajímá a často jim ani nejde. Pro ten zbytek se snižuje úroveň výuky matematiky na běžných hodinách a vzniká nutnost chodit na seminář nebo se nějak jinak připravovat, aby obstáli u škol, kde je matematika vyžadována na vysoké úrovni. Tak to už jsou změny, kde by člověk čekal, že vedení bude mít tu slušnost komunikovat alespoň s rodiči. Na průměrném gymnáziu by mi to připadalo jako silný kafe, na PORGu, s celou nabubřelou bublinou výjimečnosti, to působí spíš jako vtip.

Proč tak zhurta...

Abych se vrátila na úplný začátek, celá tato akce vyplývá ze zavedení státních maturit. Kvůli nim budou Porgáni, letošní sextou počínaje, povinně maturovat z matiky. Přestože našeho ročníku se to netýká, škola se chce „vyhnout skokovým změnám“ a upravuje koncepci už letos. Právě tímto rozhodnutím ale dochází k poměrně nárazové změně. Jako možný důvod, proč se začíná už naší třídou, a to necelý trimestr před začátkem oktávy, vidím možné problémy s osnovami. Ty jsou na PORGu poupraveny tak, aby studenti, kteří v oktávě nepokračují v matematice, uměli vše podstatné už na konci septimy. Se změnou v roz-

vrhu může přijít i potřeba změny osnov a náš ročník bude ten, na kterém to lze vyzkoušet, aniž by se případné fiasko projevilo při státní maturitě. Pokud mám pravdu, tak samo o sobě na tom není nic špatného a je to přínosné pro mladší ročníky. Z toho, co jsem už zmínila, je ale jasné, že pro letošní septimu, tedy moji třídu, to přináší komplikace hned v několika bodech, a navíc v době maturity a přijímaček na vysoké školy. Jako východisko ze současné situace vidím rozdělení oktávy na více a méně pokročilou skupinu. Proti tomuto návrhu pan profesor Přibík postavil argument, že úroveň méně pokročilé části třídy by se zhoršila, pokud ti schopnější nebudou na její hodině přítomni. V překladu to znamená, že více motivovaný nebo nadaný student se tak stane tahounem pro celou třídu a tempo výuky bude udáváno kombinací schopností všech studentů, kteří jsou na hodině. Ta myšlenka je nesmyslná, protože osnovy a profesor jsou schopni udržet laťku tam, kde má být, sami o sobě a nezávisle na konkrétním složení třídy, pokud věci fungují správně. Nutit studenty s lepšími výsledky, aby se učili se zbytkem třídy jen proto, aby se v předmětu udržely dostatečně vysoké nároky, je zneužívání a ukazuje to jedině na nedokonalost systému.

Klára Hutková, septima

Nejprve byl PORG, pak Ondřej Šteffl stvořil SCIO

O Národních srovnávacích zkouškách a trochu i o směřování PORGu

Představte si zkoušku, kterou můžete skládat pětkrát za sebou. Představte si zkoušku, na kterou se v principu nelze naučit a kterou nikdy neuděláte na sto procent. Představte si zkoušku, která může rozhodnout o vaší budoucnosti a která je pro mnohé důležitější než samotná maturita. Představte si zkoušku, kterou budete nenávidět do konce života. Hotovo? Tak teď máte alespoň základní povědomí o fenoménu posledních let, zvaném Národní srovnávací zkoušky, lidově scia.

Chcete studovat právo? Nebo politologii? Chcete jít na ekonomku? Pak vězte, že se SCIO testům nevyhnete. Mladší ročníky by si měly rovnou podat přihlášku na přípravné kurzy, dal bych totiž ruku do ohně za to, že do několika let bude cesta do světa vysokých škol vést pouze přes Národní srovnávací zkoušky. A s tím by se měl smířit i PORG.

Co to vlastně je

Jednoho (a vsadím se, že pošmourného) dne roku 1996 založil první ředitel našeho gymnázia Ondřej Šteffl nadaci SCIO, která měla za cíl umožnit prostřednictvím tzv. Národních srovnávacích zkoušek objektivní srovnání uchazečů o studium vysokých škol. Nejprve šlo pouze o nezávazné srovnání před samotnými přijímacími řízeními, výhledově však Šteffl plánoval udělat z NSZ relevantní faktor při přijímání na vysoké školy.

To se během uplynulých několika let téměř podařilo. Z nadace SCIO se stala společnost s ručením omezeným, která každý měsíc od listopadu do května otestuje přes osm tisíc uchazečů o přijetí na desítky fakult nejen v Praze. Například na Právnickou fakultu Univerzity Karlovy se není možné dostat jinak než přes NSZ.

Nejnámějším produktem firmy SCIO je bezesporu test Obecných studijních předpokladů (OSP). Obsahuje 105 otázek rozčleněných do tří částí: verbální, analytické a kvantitativní. Převedené do srozumitelné češtiny, uchazeč musí prokázat cit pro jazyk, smysl pro logické uvažování a základy matematického přemýšlení. Pokud mohu mluvit za sebe, tento test je ze všech nejhorší, protože se na něj nelze naučit a uchazeči po stominutovém přemýšlení leze mozek ušima. Pro humanitně zaměřeného studenta jako já je bezpochyby nejtěžší poslední, tedy kvantitativní oddíl, kdy s láskou vzpomínám na hodiny s panem profesorem Profotou a snažím se rozpomenout na to, co mě naučil.

Povyhodnocení testů jsou uchazeči seřazeni podle dosaženého výsledku na základě tzv. harmonizovaného percentilu, který zjednodušeně udává, kolik procent studentů napsalo test hůře než vy. Pro porgány je víceméně povinností získat percentil nad 90, tj. být mezi deseti procenty těch nejlepších, kteří mají úspěch téměř zaručen.

ZSV – porgánské fiasko?

Neodpustím si zde kritiku současného vyučovacího systému na PORGu. Jedna z nejprestižnějších českých vysokých škol, Právnická fakulta Univerzity Karlovy v Praze, přijímá uchazeče nejen na základě výsledku testu OSP, ale zároveň požaduje i absolvování dalšího produktu z nabídky firmy SCIO – testu Základů společenských věd, zkratkou ZSV. Ten komplexně otestuje znalosti studenta v oblasti dějepisu, politologie, ekonomie, práva, sociologie a psychologie.

Studujeme na škole, která o sobě deklaruje, že „dokáže pružně reagovat na současné trendy ve vzdělávání a vědě vůbec“. Jak je potom možné úplně vynechat z osnov tak důležité společenské vědy, jako je psychologie a sociologie, a jiné, například politologii, vyučovat pouze v nepovinných seminářích, jež nejsou nabízeny každý rok? Ekonomie a právo jsou povinné až od oktávy a mnohé znalosti, které by býval

student uplatnil v testu ZSV, tedy nabude třeba až na konci závěrečného školního roku.

Mohlo by se zdát, že se porgánům, kteří plánují studovat na fakultách požadujících i test ZSV, vyplatí maturovat ze základů společenských věd, ale opak je pravdou. Možná získají během přípravy na maturitu některé znalosti, které by jinak z šedé kůry mozkové nevydolovali, tento maturitní předmět však nepokrývá všechny výše zmíněné společenské vědy.

Chápu, že v době zmatků okolo státních maturit je těžké přizpůsobit výuku jak požadavkům ministerstva, tak jednotlivým skupinám studentů, ale vidím zde evidentní podcenění situace. V osnovách PORGu zeje díra.

Namísto psychologie jsem tedy jako humanitně zaměřený student chtěl nechtěl navštěvoval hodiny fyziky. Zde jsme si vyprávěli o černých dírách, zdá se, že jedna taková pohltila velkou část základů společenských věd, záhadou však je, proč zůstávají pro studenty povinné předměty typu fyzika, a nově i matematika v oktávě.

Že by vedení vyslyšelo volání Ondřeje Šteffla po příklonu vzdělávání k exaktním vědám? Jsme stále ještě všeobecným vzdělávacím ústavem?

Velký byznys

Národní srovnávací zkoušky jsou bezesporu skvělým byznysem. Jeden termín stojí téměř pět set korun, podle statistik ze sebe student dostane to nejlepší až během třetího pokusu. K tomu je třeba připočítat množství studentů, kteří si připlatí za online zkušební testy, tištěné sady, přípravné kurzy a jiné druhy zkoušek (francouzština, matematika atd.) – dohromady to dává netušené sumy, které tečou kamsi do útroby Štefflova panství. Je bezesporu smutné, že stát není schopen zavést takový systém státních maturit, které by dokázaly rozčlenit studenty podobně jako SCIO testy. Neschopnosti státu využil Ondřej Šteffl bezesbytku a de facto tak parazituje na otevřené ráně v českém školském systému.

Budoucnost SCIO testů je netušená. Pokud se podaří z Národních srovnávacích zkoušek udělat opravdu univerzální klíč k roztřídění českých studentů (což vyžaduje aktivní spolupráci všech fakult), bude zanedlouho z Ondřeje Šteffla po ministru školství druhý nejmocnější člověk v českém vzdělávacím systému.

Pro budoucí maturanty to znamená jediné – začněte se už nyní připravovat na SCIO testy a pozorně sledujte celou problematiku.

A nezapomeňte si vydupat tu psychologii.

Radek Hlaváček, oktáva

Jeden den na PORGu v Libni a Krči

Jaké to je, když vyrazí libeňský tercián na jeden den na Nový PORG do Krče a stráví v tamní tercii celé vyučování? A co napadá novoporgánského terciána, když usedne na jeden den do terciánských škamen libeňského PORGu? Odpovědi na tyto otázky přináší reportáž z Nikolase Petrova a Vojtěcha Vávry.

Den v Krči

Říkáme, že je to naše dcera, oni že jsme jejich sestra. Prohlašujeme, že jsou napodobeninou v Krči, oni že jsme ti staří z Libně. Jak je to tedy? Jak je to mezi Starým a Novým PORGem?

Den na gymnáziu v Jánošíkově ulici začíná v elektronicky uzamknutých šatnách, společných třeba i pro dvě třídy. „Každý student či vyučující má svoji čipovou kartu, kterou otevírá hlavní dveře v budově a šatny,“ říká prof. Pavelková, vyučující češtiny a španělštiny. Různé prvky moderní školy jsou ale patrné úplně všude. Cesta dál vede do ohromné centrální chodby, spojující celý areál – tedy oba pavilony a jídelnu. Na gymnáziu jsou zatím jen tři ročníky.

Na stěnách se nekrotí barevné malbičky od studentů jako na naší krásné škole, ale několikametrová okna, která prozařují čistou omítku. Dveře do každé místnosti jsou částečně prosklené. „Co se sem nastěhoval PORG, bylo to tu úplně zrekonstruováno,“ vysvětlují studenti. „Na modernizaci teď čeká už jenom jídelna.“

Velké prostory jsou ohromující, tak odlišné od těch staroporgáckých. Učebny jsou útulné a svým způsobem voňavé. Jak se tu asi učí?

Pro nás smrtelné Čechy celkem exoticky. Na škole se vyučuje dvojazyčně, česky a anglicky. V angličtině ale nejsou jenom předměty jako třeba zeměpis, IT a přírodověda, ale i matematika a výtvarná a hudební výchova, a to rovnou s rodilými mluvčími.

To se samozřejmě odráží na dovednosti jazyka. Novoporgáni ovládají angličtinu jako mateřštinu a to i v námi nepředstavitelných okruzích. Není těžké uvěřit, že taková škola vůbec není v Praze, ale někde v Londýně, protože porozumění studentů učivu je dokonalé. Nejohromnější je to v matematice. Málokdo jí porozumí v češtině a teď si to má přebrat v jazyce, kde tři krát iks a iks třetin zní úplně stejně.

„Člověk si na to po nějaké době zvykne,“ vysvětluje Sebastian. „Taky jsem tomu moc nerozuměl, už to jde.“

Pravděpodobně je to tak nutné – na Nový PORG se nastupuje s více méně plynulou angličtinou. Tak mají studenti možnost se soustředit na druhý jazyk, který si mohou vybrat: francouzštinu, němčinu nebo španělštinu. Začíná se učit sice až v tercii, ale zato rovnou z učebnic a slovíček, každý jazyk odlišně.

Na němčině je cítit, že paní učitelka Borková má třídu srovnanou a utišenou. „Když víme, kde jsou hranice, učení nám přijde atraktivnější,“ říká Radek. Zajímavé také je, že si studenti dali německá jména a profesorka je oslovuje jako Heinrich nebo Dietrich.

Naopak na francouzštině panuje dost uvolněná atmosféra. „Profesor Matějka si na disciplíně až tak nezakládá,“ vysvětluje Vojta. Francouzštináři hodně mluví, jak na profesora, tak i mezi sebou, a to obojí francouzsky a klidně najednou.

Španělština bohužel ten den odpadla, takže byli její studenti rozptýleni po obou jazycích – na němčině všichni kluci a jedna holka, francouzštinu ovládly především holky.

Co se týče exaktní vědy, bude chemie. Chemie na PORGu a Novém PORGu probíhá na rozdíl od angličtiny stejně a na stejné úrovni, i když v trochu jiných osnovách. Učí ji výkonný ředitel Martin Metelka, pánbůh na Novém PORGu.

Jak už bylo řečeno, Nový PORG má svoji vlastní jídelnu. Přístup do ní brání pár bytelných mřížovaných dveří, protože tam chodí ještě cizí škola z třetího pavilonu areálu.

Navzdory modernímu vybavení celého komplexu je jídelna úplně obyčejná. Trochu to odkazuje na to, že škola je ještě nová a ne úplně dokončená. „Teprve čeká na modernizaci,“ vysvětluje Adam.

Vlastní jídelna se skládá ze dvou zataček kolem kuchyně a velké místnosti, kde se jí. Studenti nemají čipy, u prvních přístupových dveří je čtečka školních karet. Protože každá karta má, každý dostane oběd a nikdo nemusí chodit za hospodářkou.

Většinou si můžou vybrat ze dvou jídel a dvou příloh, ale často je jídlo jenom jedno. „Mně to docela vyhovuje, jsem relativně skromný,“ říká Vojta s úsměvem. „Někdy bych ale uvítal možnost dvou jídel ve dnech, kdy je něco, co prostě nemám rád.“

Po jídle lze ve škole dělat spoustu věcí. Na chodbách je několik fotbalků, ping-pongový stůl a kulečník. Když si chtějí studenti někam sednout, můžou jít do čajovny nebo se jen tak courat po školních chodbách – skoro každých dvacet metrů je odpočívadlo. „Ty jsme dostali od Kooperativy,“ říkají studenti.

Navíc trafika není daleko a představuje ekvivalent našeho obchůdku. Jenom neleží v ulici někde u parku, ale u rušné silnice vedoucí z Jesenice. Nový PORG je vůbec na okraji Prahy – jediná MHD je tady autobus ze stanice metra C Budějovická.

Při odchodu ze školy se s námi loučí zkorodovaný portál s nápisem Nový PORG gymnázium a Nový PORG Základní škola. Zašlost je ale jenom jako – rez je tam schválně. Pod ní totiž zůstane kov už navždy v prázdně.

Dělá to dojem, že věci jsou tam složitější a chytřejší, než se zdají. Že Nový PORG je škola nová a ojedinělá.

PORG taky býval škola nová a ojedinělá. Ojedinělá je pořád – máme tam hromadu pěkných tradic a první školní čajovnu a galerii provozovanou studenty v naší zemi vůbec. Ale revoluční... přiznejme si, to už je pryč.

PORG je škola dobrá a s dobrými studenty, ale už není nejnovější. Doba jde dál a jiné školy už vědí, jak na to, lépe, než to bývalo. A mezi ně patří i Nový PORG, škola, která má nejen všechny výhody Starého PORGu, ale taky všechny nové myšlenky ředitele Klause.

Obecně, ve srovnání vychází Nový PORG jako lepší vzdělávací instituce. Na druhou stranu, každý ví, že my to máme v Libni hezčí.

Nikolas Petrov, tercié

Den v Libni

Je 8:15 ráno a já už trochu nervózně přešlapuji na prosecké zastávce, kde se má každým okamžikem objevit Nikolas Petrov, můj dnešní průvodce při návštěvě libeňského PORGu. Mám trochu výčitky, že tu teď čekám já, a ne můj nemocný spolužák David, který měl jít původně, nicméně nebudu litovat. Cítím se příjemně, protože vzdálenost libeňského PORGu mi dovolila si asi o půl hodinky přispat. Dosud vlastně nevím, jak bych ho měl nazývat, PORG Libeň se tamním příliš nezamlouvá, natož „starý“ PORG. „Jsme prostě PORG,“ zní nejčastější reakce, jak se v průběhu dne dozvídám.

Nikolas se zanedlouho přece jen vynoří z příměstského autobusu a okamžitě nastupujeme do „stopadesátosmičky“, která už nás zaveze přímo do školy. Nikolas mi popisuje svou každodenní cestu z domova do školy a já se trochu stydím, že jsem si kdy dovolil tvrdit, že má cesta domů je dlouhá. Po cestě k nám přistupuje další „Porgánka“, ta je z kvarty, takže se s ní dnes už asi nevidím, protože budu celý

den trávit se svými vrstevníky-terciány. O zastávku dále už vystupujeme, což mě překvapuje, jako nezkušený bych jel až na Palmovku a pak se táhl do kopce, oni mě ale ujišťují, že tohle je mnohem kratší. Opravdu, odtud je to k budově necelé 3 minuty pěšky. Jsem zvědav, jak to bude se vstupem do školy, můj průvodce se totiž o dva dny dříve při návštěvě toho našeho PORGu divil kartám, které nás vpouští do školy. Jak se brzy dozvídám, vchody do budovy jsou zabezpečeny kódy, takže jsem dnes plně závislý na svých hostitelích. Při vchodu do budovy pátrám v paměti po dva roky starých vzpomínkách na přijímačky. Je to tu stejné, jen s jedním rozdílem, je tu příjemně rušno a živo.

Když stoupáme nahoru, jsem rád, že potkávám profesora Johnsona, který je většinu týdne u nás, protože zatím na mě všichni nahlíží trochu skrz prsty. Atmosféra na chodbách je příjemně uvolněná, každý si někam kráčí, sem tam pozdraví nějakého známého. Překvapuje mne, že je budova relativně malá, a říkám si, jak se tam všichni vejdou. Je to vidět i na třídách, jsou o poznání menší než ty naše, ale já osobně v tom vidím spíše pozitivum, působí to velice rodinným a útulným dojmem. Po příchodu do tercié se tedy usadím do druhé řady, hned vedle Nikolase a Terezy. Úplně první věc, které si všimnu, je nálepka na lavici, hlásající „V Praze je jen jeden PORG“. To mi trochu objasňuje, proč se na mě všichni tak dívají. Zatím tu ještě nikoho kromě svého průvodce neznám, takže jsem trochu v rozpacích. Podotýkám, že je tu stejně kluků jako holek, to je super. Považuji totiž za nepříjemné, že u nás je poměr holek oproti chlapcům 7:17, to je dost nevyvážené. Celá třída je, jak už jsem řekl, podstatně menší, lavice jsou uspořádané ve třech řadách. V přední části je v pravém rohu hned u dveří malé červené sedátko, nad ním visí na nástěnce desítky přátelsky se usmívajících obličejů na fotkách ze školních akcí. Na zdi tabule, nad ní rolovací plátno pro projektor. U oken je klasicky katedra s počítačem. Absenci zadních nástěnek tu vyřešili sítí na stěně, na které visí několik plakátů. V pravé zadní části jsou potom skřínky, a umyvadlo, nad nímž má každý svůj hrnek.

První hodina je matematika pod vedením paní profesorky Bidlákové, kterou okamžitě poznávám jako vedoucí čtvrtletního kondičního cvičení pro ženy u nás v Krči. Tato hodina se nese v duchu oprav předešlých testů a domácích úkolů, takže mám šanci se zapojit jen v některých momentech. Narážím ale

bohužel na problém, protože věty SSS a Ssu si pamatuji už jen matně z minulých let a letos je nebereme, protože v osnovách anglické matiky prostě nejsou. Částečně tedy alespoň oprašuji paměť, ale u hyperbol, znázorňujících nepřímou úměrnost, už si ani neškrtám.

První přestávka probíhá v podstatě ve stejném duchu jako v Krči, u učitelského stolu se utváří hlouček studentů reklamujících opravy svých testů a úkolů, po zbylé ploše třídy se zase utváří skupinky ostatních studentů, kteří rozpráví o nejrůznějších tématech, a třídou se rozléhá Frantova foukací harmonika. Já se za asistence Nikolase seznamuji s několika dalšími lidmi a plánuji se nechat provést školou, při pohledu na hodiny se ale zastavím a vracím zpět na místo, už je totiž důvěrně známých 9:35, což znamená začátek další hodiny. Čas tu plyne neuvěřitelně rychle.

Druhou hodinu mají třídnickou, přichází paní profesorka Andrea Výšková, a aniž by zaznamenala vetřelce ve svých řadách, pouští se do kontroly omluvných listů. Kromě dvou holek (jejichž jména jsou mi prozatím neznámá) a těch, co řeší omluvy, se třída vesele, ale umírněně baví. Já se mezitím seznamuji přes Nikolase s dalšími studenty otázkami typu „jak že jsi říkal, že se tenhle jmenuje“. Po krátké chvíli přichází ředitel Přibík poblahopřát skokanům a nejúspěšnějším studentům za uplynulý trimestr, protože právě dnešek je jak v Krči, tak i tady v Libni den vysvědčení. Poté, co Přibík odejde, přichází zástupce třídního učitele Jan Bukovský. To je pro mne neznámé, u nás je tomu tak pokud vím jen v jedné z letošních prim, nejsem tudíž zvyklý na dva třídní. Jsou tu tedy všichni, kdo tu být mají, a začíná rozdělování vysvědčení. Mám takový pocit, že kdyby se srovnaly průměry krčských a libeňských terciánů, tihle by na tom byli mnohem lépe, ale snad je to pouhá mylná domněnka. Během této hodiny jsem si všiml ještě jedné věci. Když se domlouvala další třídnická hodina na pondělí, byl vybrán, jako údajně pokaždé, jeden člověk, který má přinést něco k snědku pro celou třídu. To mi přijde jako velice hezké, takové typicky PORGovské, snad bychom si to na Novém PORGu mohli „půjčit“ a také zavést.

Hodina končí přibližně o deset minut dříve a já mám tedy možnost nechat se provést po škole. Chodba je útulná, příjemně naladěná a na zdech jsou zajímavé malby. Konečně potkávám profesora Valáška, toho, kdo celou tuto akci vymyslel a zařídil. Je to sympatický chlapík, češtinář, tercii ale neučí. Postupně

nahlížím i do ostatních tříd a konečně vidím, že opravdu je možné, aby byli všichni v této budově. Namátkově se seznamuji s pár studenty z ostatních tříd, jejich jména si ale nezapamatovávám. Škola má učebny ve dvou patrech plus venkovní pavilon, sklep a půdu. Ve sklepě je útulná čajovna, která byla bohužel v době mé návštěvy zavřená, učebna „hudebky“ a knihovna. Dále zde sídlí školník, je tu stále plně vytižená počítačová učebna a ještě učebna „výtvarky“.

Následující hodinou je chemie venku v pavilonu. V chemii jsem se relativně chytal, názvosloví už máme za sebou, takže tam nebyl příliš znát rozdíl, i když mám pocit, že právě tam jsem mu přišel na kloub.

Na angličtinu s profesorem Ruferem jsem byl velmi zvědav, měla to být hodina, kde

snad poznám rozdíl mezi oběma školami. Atmosféra před vstupem do učebny byla dost dusná, profesor Rufer budí respekt. Nakonec tomu ale bylo tak, jak jsem předpokládal. Se vši objektivností musím říct, že jako terciáni zvládáme v Krči angličtinu o něco lépe. Jistě je to dané tím, že jsme bilingvní gymnázium, takže se to asi očekává.

Poslední hodina, čeština, byla s Pavlem Tatičkem. Na jeho hodině jsem pochopil, že porgazeenská rubrika „Perly sviním“ si nevymýšlí. Jeho hlášky mně osobně přišly fantastické. Jinak, co se týče učiva, jsme na tom podobně, hodina se nesla příjemnou páteční atmosférou.

Poslední oficiální částí mé návštěvy byl oběd, kdy se šlo „na Koráb“. Poprvé jsem se setkal s čipovým systémem objednávání jídla, který by se měl zavést

i u nás. Oběd byl výtečný, stejně jako celý den strávený na PORGu. Snad jsem nám trochu zlepšil reputaci a doufám, že do budoucna budou libeňští i krčtí terciáni více propojeni.

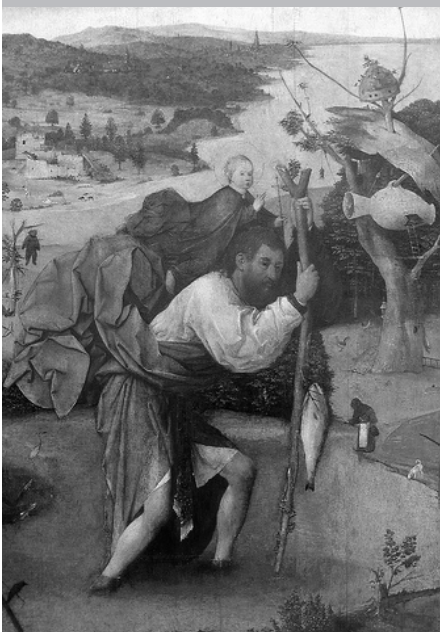
Vojtěch Vávra, Nový PORG, tercie

Olšová hůl, osikové vidle, dubová rakev aneb ještě něco málo o stromech

Bývaly kdysi takové krásné a užitečné věci. Kdysi, a přece ne zas tak dávno, ještě si na ně vzpomínám: topolová korýtka na zadělávání těsta, březová košťata – na to hrubé metení, kola z buku k žebříňákům. A ovšem i ty hole olšové, vidle osikové, ba i rakve dubové. Tři věci, které, jak říká tradice, nikdy nezklamou.

A pamatuji i ty stromy, kdy ještě rostly, žily a nebyly všemi těmi předměty, a jakkoliv k dobrému, ještě nespotebovány. Samy sebou, v sobě zakořeněné, rostoucí, rozkladité.

Zvláště ty olše, na březích potoků v mokřinách, temné, jakoby stranou. Nenápadné, jakoby neužitečné, samy v sobě skryté. Pravá to podoba služebníků neužitečných z podobenství evangelních.

Kdo by si nevšiml, jak vždy, na samém počátku velkého postu, zbarví své pupeny do liturgické fialové. A v svatém týdnu, před Velkým pátkem, na sebe vezmou barvu narezlou, barvu krve, kterou vypálilo slunce na kamení Golgoty. Pak do začínajícího jara s trochou světlejší zeleně mezidobí. A jen nebyt moc na očích.

Přečkat jásavé léto v tušově našedlé zasmušilosti. V zimě pak tiše trpět a přitom trousit drobounká černá semínka, kterých si nevšimne nikdo, kromě těch nejmenších. Hladových myšek a zkřehlých ptáčků, kterým i toto smetí jen trochu výživné přijde vhod.

A řece někdy i olše zjeví své nitro. Někdy ji pokácí a někdy ji zlomí vichry. Pak se ukáže dřevo svítivě šafránové jako roucho dalajlámovo. Šat znovu a znovu vtělujícího se bódhisattvy, jen kvůli zachování inkognita oblékaný zevnitř.

I osiku. Strom to s dřevem jasným, pevným, hladkým, na vidle se hodícím. Osiku křehkou, jak už to u topolovitých bývá, a také strom nervózní až hysterický, a to je ovšem v tomto příbuzenstvu věcí méně obvyklou.

Od jara do podzimu se celá chvěje a třese. Zmateně šustí listy, jako kdyby stále něco hledala, něco drmolí a není jí rozumět, a jen trochu silnější vítr u ní vyvolá záchvat.

A když jdete okolo, spíše ji rychle minete. Třeba bylo horko a vám se zachtělo stínu, protože se jí bojíte jako ženy bláznivé, která by vám stejně nedala spočinout.

Ale s podzimem. V chladu a prvních

mlhách se celá promění. Z listů si na chvíli udělá zářící pozlacené plíšky, občas s nimi třese, ale vzápětí je marnotratně odhodí a zmlkne. Zbavena šatu oněmí, snad nad svou nahotou, která se ukáže právě nyní. Hladký světlý kmen vypadá jako nějaké obnažené, bledé, prochladlé lidské tělo.

Je v tom velké pokušení. Láká nás. Hladit ho, dotýkat se ho, pevně ho držet... Jako tu násadu k vidlím.

A co říci o dubech. Starcích mohutných, avšak polámaných, které v manýristně rocambolleskním gestu vymršťují své pozurážené větve vzdorně proti nebi. V grecizující, quercetální makarónštině bychom to ani nemohli nazvat jinak a jednodušeji než jako gigantomachikón agón.

Co ještě říci o dřevě tak vzdorném a silném, které ponořeno do hlubiny, neshnije, jen ještě více zpevní a ztěžkne.

Přesto, je tu ještě ta stará známá píseň ruských starověreckých rozkolníků, na tu zapomenout, nedobrali bychom se pointy. Zpívá se v ní:

*Rakve vy, rakve, klády dubový,
všem jste vy, rakve, věčné domovy.
Den se k večeru nachýlil,
slunce se k západu níží,
sekera leží u kořene.
Přichází doba poslední!*

A jak čteme v knihách, které se dnes již nečtou: Opírajíce se o skryté, dotýkáme se podstaty na cestě bez konce.

Aleš Roleček

Fotoreportáž o zamčených místech na PORGu

Každý porgán procházející sklepem do čajovny nebo kamkoliv jinam se musel minimálně jednou sám sebe zeptat: „Co je to k sakru za všema těma zavřenejma dveřmama?“ S pomocí pana školníka, kterému tímto převelice děkujeme, se nám podařilo dostat tam, kam vkročilo pouze několik vyvolených studentů před námi. Následující fotoreportáž se vám tyto prostory za zamčenými dveřmi pokusí alespoň trochu přiblížit.

Fotokomora

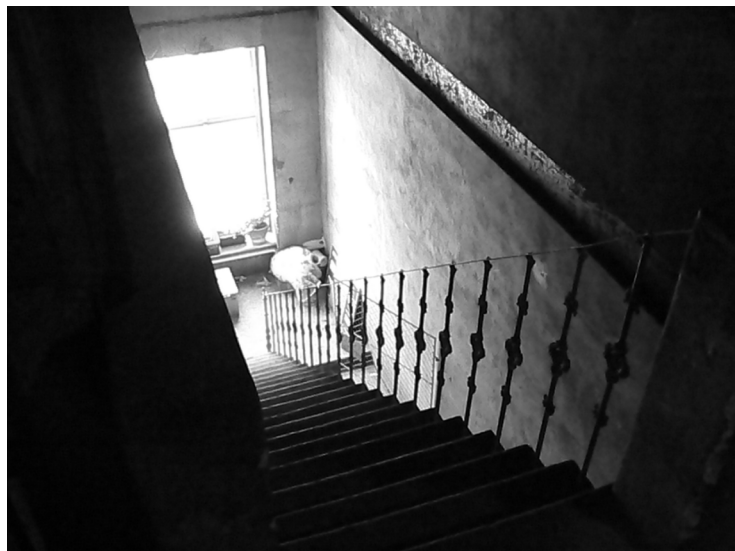

Světlík se záchodem vedle knihovny

Kotelna

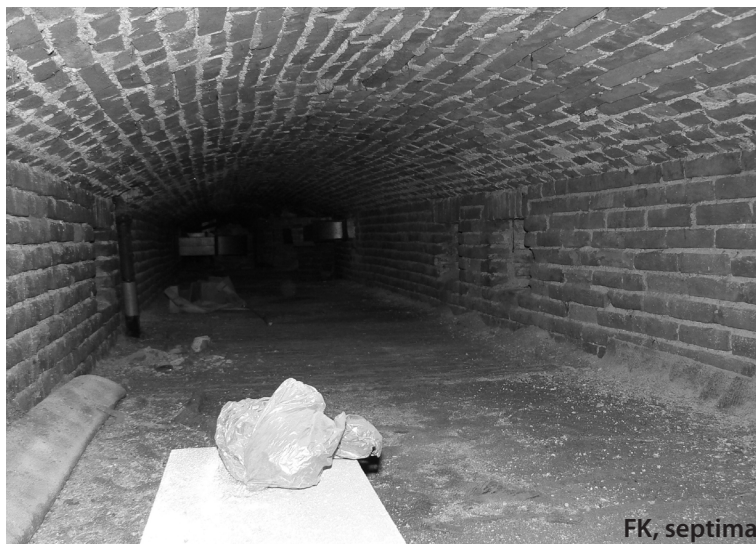

Půda

Prostor pod čajovnou

FK, septima

Cestou necestou libeňskými restauracemi

Po minulém článku o restauraci V Ráji jsem se rozhodla pokračovat v představování podniků v okolí školy, protože si myslím, že ne každý je má tak prochozené jako my, co většinou neobědváme na Korábě, ale zkusíme štěstí jinde. Protože přímo pod PORGem nedávno otevřeli novou restauraci, vypravili jsme se ji vyzkoušet.

Masaryčka: restaurace-pizzeria

Zvenku vypadá vše velmi profesionálně. Veliká barevná cedule s názvem restaurace, naproti přes ulici auto s reklamou se stejným nápisem. Hosty přicházející ze zaprášené ulice uvítají svíčky na schodech a pak... V tu chvíli luxus končí a vše začíná připomínat divadelní kulisy. Interiér je vyveden ve smetanově bílé barvě, hlavní místnost je plná starých lahví od vína a podivných artefaktů. Prostor je rozdělen umělými stěnami na několik zákoutí, na zdech jsou napsaná moudra a citáty. Všude je plno skla a lesku. To vše budí dojem, že je to jenom „jako“.

Kromě svíček však za dveřmi čeká především velmi příjemná obsluha, která rozpačitý dojem restaurace vyvažuje. Není totiž neobvyklé, že jakmile číšníci spatří skupinku studentů-pubertáků, nasadí kyselý výraz a koukají na nás jako na děti, které nemají čím zaplatit. Zatímco v zahraničí se nám to stalo naposledy v sekundě na škole v přírodě v Itálii, kdy se nás do jedné celkem drahé restaurace nahrnulo skoro patnáct, v Česku je tento přístup na denním pořádku. Proto mě příjemně překvapil snaživý číšník v Masaryčce, jenž za námi přišel, ochotně našel místo, které vyhovovalo našim požadavkům, a přinesl jídelní lístek. Je vidět, že se restaurace snaží dobře zapůsobit, přilákat nové hosty

a vytvořit si stálou klientelu, o čemž vypovídá i denní nabídka. Na výběr jsou čtyři jídla, dvě italská a dvě normální, v den, kdy jsme v Masaryčce obědvali my, měli pizzu s tuňákem, lasagne (ovšem à la šunkofleky), smažený sýr a vepřovou krkovici. V ceně je také polévka, malý moučník a na každém stole džbánec s vodou a plavajícími pomeranči, který obsluha nepřetržitě doplňuje a v případě vyššího počtu lidí donese nádobu větší. Ptáte-li se, kolik za tuto parádu zaplatíte, držte se. Za to vše celkem 89 Kč. Zvláštní, že?

Jídlo nebylo vůbec špatné, pizza s tuňákem byla z dobrého tenkého těsta, česneková polévka tak akorát silná a k jídlu nebyla servírována obvyklá obloha mrkev-salát-salát, ale čerstvá rukola. Malý moučník, čokoládový piškotový koláč s tvarohem, mě nezaujal, džbán s vodou mi však nepřišel jako vůbec špatný nápad. Když ještě přičtu milou obsluhu, přijde mi cena až neuvěřitelná. Říkali jsme si, jestli nejde o nějaké dobře promyšlené divadlo či marketingový tah. Dají nám něco do jídla, to nás přinutí znovu a znovu chodit do pizzerie na obědy, zatímco se budou ceny postupně krůček po krůčku zvyšovat. Jelikož však necítím žádnou příliš nutkavou a neobvyklou potřebu Masaryčku znovu navštívit, neklepou se mi ruce a ceny jsou zatím

pořád stejné, asi to tak nebude, a já tedy mohu tuto restauraci jen a jen doporučit. Svým interiérem sice v zaplivané Libni působí nepatřičně, to ale ještě neznamená, že se tam nepatřičně cítí i libeňští hosté.

Během posouvání uzávěrek nám u školy otevřeli další nový podnik, a protože je ve hvězdách, kdy zase vyjde další Por-gazeen, rozhodla jsem se na něj upozornit ještě v tomto čísle.

Špeluňka: IV. cenová kategorie

Název mluví sám za sebe, čtvrtá cenová je čtvrtá cenová, další libeňský pajzl, říkáte si. Překvapivě tomu však tak není. Prostor působí příjemně a ceny ještě lépe (velké pivo – točený Braník za 16 Kč, malé za 10 Kč, za tureckou kávu chtějí 9 Kč a za chipsy dvacku). Vepředu jsou dva stolky a bar, vzadu malá místnost – docela příjemný salónek, výčepní je milý a stěny oranžové. Žádný luxus, hospoda však vypadá velmi čistě. Otázkou zůstává, jak dlouho si Špeluňka svou čistotu udrží, protože dědulové slintající si do piva a podivní štamgasti na baru příliš dobrý dojem nebudí, a jestli bude klientela tohoto podniku stále taková, stane se ze Špeluňky opravdu už jen ta čtvrtá cenová. Uvidíme, co s novým podnikem bude do budoucna, zatím však přibylo další místo v okolí školy, kam lze zajít po skončení vyučování, a věřte či ne, opravdu to tam nevypadá tak strašně, jak by si člověk na první pohled myslel. Zatím.

Alžběta Kovandová, kvinta

„MĚLI BYCHOM DÁT TĚLU NĚCO DOBRÉHO, ABY DUŠE MĚLA CHUŤ V NĚM PŘEBÝVAT.“

MASARYČKA
pizzeria - restaurant

Vážení přátelé gurmánští, dovoluujeme si Vám oznámit, že jsme pro Vás otevřeli novou restauraci plnou moderních gurmánských zážitků a gastronomických překvapení. Přijďte se sami přesvědčit, že se u nás můžete velmi dobře najíst, vychutnat příjemnou atmosféru s ještě příjemnější obsluhou. Avšak upozorňujeme Vás, jelikož ministerstvo gastronomie varuje, že Vaše návštěva u nás může být vysoce návyková.

VSTUPTĚ

V Rockyho šlápějích

Rocky Balboa. Filmová postava, ztělesněná italským hřebcem Sylvestrem Stallonem, je známá. Slyšel o ní leckdo, spousta lidí ji dokonce má zařazenou v souvislostech. Tento fiktivní boxer mě skrze svých šest filmových výstupů dovedl na místo, o které jsem se ještě před takovým rokem neměl vůbec důvod starat. Do Boxclubu Žižkov.

Neslyšeli jste nikdy o tomto podniku? Nedívím se. Ale vězte, že podobně jako Rocky chodil ve Filadelfii do boxerského klubu Mighty Mick's Boxing Club, tak pražští bezejmenní boxeři chodí do Tišerovy školy boxu, jiným jménem právě Boxclubu Žižkov. Lokace tohoto klubu není náhodná – Žižkov je čtvrť známá excesy mladíků majících přespříliš nevybité energie. Nepředstavujte si ale pod boxerským klubem pro Žižkováky zaplivanou díru s otrhaným boxovacím pytle! Tato výtečně vybavená tělocvična s vynikajícím zázemím je vskutku místem, které vás dokáže nadchnout, unavit, vyždímat z vás poslední zbytky sil a oplátkou vám za to darovat zvýšení odolnosti a vytrvalosti. Vskutku, boxerský trénink je něco velice zajímavého. Zřejmě kvůli nepříliš vysoké poptávce po tomto sportu se trénování borci nerozdělují na věkové či výkonnostní kategorie, ale trénují všichni pohromadě – starší, mladší, lepší, horší. A to vytváří docela zajímavou atmosféru. Představte si deset chlapíků, každého z nich plně soustředěného na svůj výkon, na své schopnosti. Žádné legrácky, žádné zbytečné mluvení, pouze trénink, řízený trenérem, který se snaží, aby všichni jeho svěřenci zůstali celý hodinu a půl trvající trénink v pohybu a aby z nich vyždímal, co to dá. A věřte, že trenér tohle ždímaní ovládá dokonale – když jsem na konci tréninku dokončil zhruba dvacetiminutové posilování, jehož vrcholem bylo asi pět minut skákání přes švihadlo, myslel jsem, že se rozpadnu. Já, zvyklý na tréninky rozličných kolektivních sportů, kam si kluci mého věku chodili hlavně zahrát daný sport, jsem byl naprosto uchváten touhle profesionální atmosférou, kde prostě nebylo možné ani minutu se flákat, protože cílem tréninku nebylo si hrát, ale totálně a naprosto se zničit. A to se mi neuvěřitelně líbilo.

Takže pokud bych mohl, doporučil bych vám aspoň jednou si na podobný trénink zajít. Nevýhodou je samozřejmě vysoká cena, protože takové boxerské rukavice nejsou zadarmo a vstup do tělocvičny vaší peněženke taky nepříjemně uleví – ale myslím, že za tu zkušenost to stojí. Aspoň mně tenhle zážitek docela změnil pohled na moje budoucí sportovní snažení a myslím, že když by se onen změněný pohled projevil i na mém přístupu ke sportu, jenom by mi to prospělo. No a když se vám na ten boxerský trénink chtít nebude, tak se aspoň podívejte na Rockyho – to taky stojí za to.

Jakub Kurnas, sexta

Nominační večer

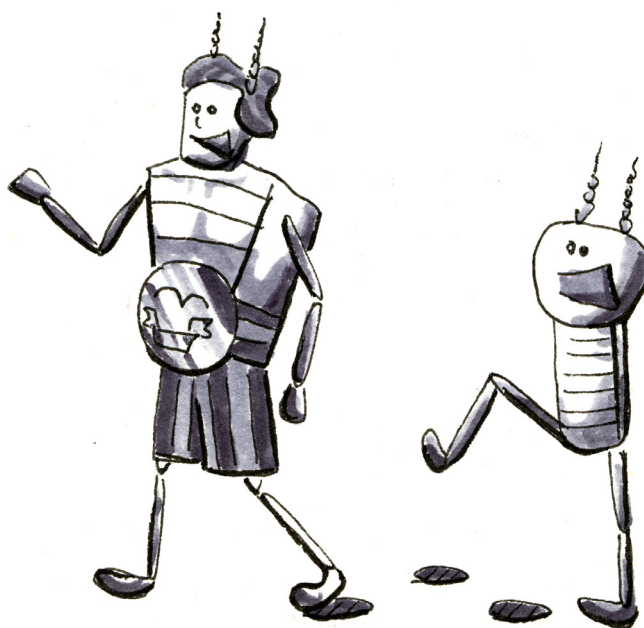
Nominační večer 30. ledna v Krásných Ztrátách byl příjemnou předzvěstí něčeho velkého. Něčeho, co mělo zanedlouho přijít. Maturitního plesu oktávy 2010, na který se všichni těšili a upřímně, všichni se ho báli. Ve Ztrátách byly oktávanské filmy nominovány na Oscary, které se předávaly na plesu, zahrála skupina Střepy, promítaly se fotky a četly autorské texty. Kromě K. H. se večera neúčastnil nikdo z profesorů, studentů však přišlo dost.

Je těžké psát o události, kde jsme skoro všichni byli a každý si o ní udělal svůj obrázek. Dalo by se vše do detailů popsat, celý text by se dal pojmut jako vyjádření subjektivních pocitů získaných během večera, daly by se ale použít i asociace a krátké vzpomínky...

Maturitní ples – The Oscars

19. 2., 18:30, divadlo Archa. Skleněné dveře. Uvaděč. Schody. Plakáty. Schody. Šatna – 10 Kč. Bar – 30 Kč (pivo). Sál. Prázdný taneční parket. Zhasla světla. Oktáva ladně krouží po parketu v rytmu waltzu. Výbuch a změna. Street dance. Obrovský aplaus. Tanečníci oslepeni blesky fotoaparátů. Chvilku poté na jeviště přichází J. R. s liščím ohonem kolem krku a počíná moderovat celý tento slavnostní večer. Po červeném koberci postupně nastupují oktáváni vítání mohutným potleskem. Každý dostává svého Oscara, nominované filmy se promítají ve vedlejším sále. Na pozadí běží pamětní fotografie a profesori si běží pro své figurky. Nastupuje první kapela a sál se zaplňuje tanečníky. Ti línější pospíchají zabrat nejlepší místa do promítacího sálu na filmový maratón. Druhá kapela. Předvádíme se na parketu, jak jen to jde. Zběsilý výkřik, za pět minut nám odjíždí poslední bus do Visitoru. Pusu rodičům na dobrou noc a zdrháme. Stihli jsme to. DJ začíná hrát. Půllitry se plní. Fronty na záchod se zdají nekonečné. Tanec. Hodně lidí. Fotograf pořizuje kompromitující materiál. Střih. Náročné ráno. Ples to byl bezesporu skvělý. Laťka je opravdu vysoko. Septimo, co předvedete vy?

Alžběta Kovandová s pomocí Tomáše Fučíka, kvinta

Glosa o Baltimoru

Těsně před koncem druhého trimestru jsem se vrátila ze Spojených států, kde jsem měsíc chodila na soukromou dívčí školu Bryn Mawr a bydlela jsem v hostitelské rodině. Většina pobytů za hranicemi, které PORG organizuje, je na delší dobu, ten baltimorský má proto svoje specifika. Pokud si chce člověk něco vyzkoušet, ale nechce se vzdalovat od domova na moc dlouho, má svou šanci na pár zážitků. Kluci mají možnost podobného pobytu přes školu ve Wash-

ingtonu. Protože jde o výměny, červen tráví Američani na oplátku v Praze, což bude určitě zajímavé. Díky tomu si porgán platí jen letenku a vystavení víza. I na pouhý měsíc po vás totiž chtějí studentské vízum, za které vydáte okolo tří stovek dolarů plus nějaký čas strávený vyplňováním formulářů. Měla jsem štěstí, že jsem si se svou rodinou dobře sedla a mohla si s nimi hodně povídat, což je klíčové, když chcete poznávat nějakou zemi. Zároveň mě vzali na hodně výletů a seznámili mě se spoustou lidí. Nejvíc zábavná je asi konfrontace s tím, jak, alespoň v Marylandu, fungují američtí teenageři v úplně jiném rytmu. Kupodivu se člověk dost rychle přizpůsobí. Nikam se nedostanete bez auta, díky čemuž mi odpadlo celkem sedm dní školy během tzv. snowdays. Do jednadvaceti vám nenalijou alkohol. V případě Bryn Mawr School nosíte uniformu. Odpoledne děláte bez výjimky tak dobré dvě hodiny úkoly. A co asi plně docením až v oktávě, američtí studenti se už začátkem třetího semestru připravují na přijetí na vysoké školy, vyplňují formuláře a dopisují si se školami po celých Státech.

Klára Hutková, septima

Řetězové zprávy

Tak ty určitě znáte. Přiznejte se, kolik nešťastných let smůly, bez sexu, bez lásky máte před sebou? Přiznejte se asi není ten správný výraz, ignorování řetězových sms/e-mailů zajisté není trestný čin. Je to naprosto pochopitelná reakce. I na icq či facebooku se toto „zaručené štěstí a naleznutí osudové lásky“ docela rozneslo. Je to otrava a blbost, uznávám, ale dokud mi stačí pár klinutí, abych zprávu smazala a zapomněla na ni, nijak to neřeším. Jenomže nedávno na mne udeřila tvrdší taktika. „Když tohle nepošleš tolika a tolik lidem, zjeví se dnes večer u tvé postele znetvořená holčička s nožem a zabije tě.“

Frajerství, s jakým jsem to ignorovala, mě večer v půl dvanácté zrádně opustilo. Pochopte, já nejsem od přírody člověk odvážný. A ano, mám zdravý rozum (doufám), ovšem ten, jak se setmí, bývá oslaben, tak jsem ho onen „osudný“ večer musela hodnou chvíli trénovat a vysvětlovat, že to byla jenom jedna z mnoha řetězových pitomostí. Přesto vás v zájmu neodvážných lidí prosím, snesou spoustu let neštěstí, která bez reptání smažu, ale zabití si nechte pro sebe.

Nora Behová, sexta

Taneční

Vaše pravidelná dávka pádů

„Promiň.“ „Co, proboha?“ „To jsem nešláp na nohu tobě?“ „Ne. Jauvajs! Tak teď už jo.“

Podobné rozhovory slýcháme v tanečních ze všech stran. Stačí k tomu přičíst množství roztrhaných silonek a modřin po celém těle a člověk snadno dospěje k názoru, že takový „kurz tance a společenské výchovy“ je celkem nebezpečná záležitost. Vzpomínám si na několik okamžiků, kdy jsem uvažovala, zda to vůbec přežiji; například když jsem tančila s jistým nechvalně známým mladým mužem s dlouhými tmavými vlasy a jmenovaný jedinec zvedl ruku a nechal mě tak přičichnout k svému podpaží. V tu chvíli jsem přemítala, zda bude lepší si suverénně zacpat nos a zranit tak jeho bezpochyby křehké city nebo podlehnout slušnému vychování – neudělat to a omdlít. (Nakonec stačilo vrhat prosebné pohledy na volné pány v rohu místnosti, a byla jsem vysvobozena.) Takových nepříjemností zažije každý během těch několika málo tanečních lekcí víc než dost. Krajně znepokojující bývají i hovory o přestávkách. „Ty! Víš, že máš stejný šaty jako já? Jak se opovažuješ?“ „A víš ty, že už jsi třetí, kdo mi to dneska řekl?“ Hrůzu budí také některé tance. Totiž ty, které jsou nepochopitelně složité a nezatančitelné nebo naopak nejsou složité ani trochu, zato nutí páry, aby rychle poskakovaly a masakrovaly tak všechny okolo. Typickým příkladem takového tance je česká polka. Nejen že bývá velmi bolestivá – nepamatuji se, že by kdy proběhla bez jediné srážky, ale doprovodná hudba navíc uráží vytříbený jemnocit většiny účastníků kurzu.

Těžko říct, zda to způsobily některé z uvedených faktorů nebo zda na to měla větší vliv přitažlivá síla hospody, v níž lze bez námahy s novými tanečními kroky strávit ty dvě hodiny úterního odpoledne. Každopádně se počet porgánů docházejících do „taneční školy Plamínek“ po několika útercích z původních třidvaceti – to jest celá třída až na jednu černou ovci – smrskl asi na třetinu. (Ano, vím, že to vychází na 7,6 periodických člověka.) Zbývající hrstka lidí by se dala rozdělit na dvě skupiny. První z nich si je vědoma svého tanečního nadání, a tak ho ráda využívá, druhá si je vědoma, že jí toto nadání chybí, o to víc se ale baví při pohledu na běsnící partnery, kteří srší jiskry při každém chybném kroku.

Osobně patřím do té druhé skupiny. Nevytrvala jsem však v chození do tanečních jen proto, abych mohla svou neschopností zapamatovat si pár krůčků přivádět k šílenství těch několik ctižádostivců, co tam máme. „Kterou mám jít nohou?“ „Řek bych, že pravou.“ „Aha. To je ta druhá, vid’?“ Musím se totiž přiznat, že mě taneční zkrátka baví. Asi to bude znít zvláště, když prohlásím, že mi připadají tak trochu dobrodružné. Sama se tomu výrazu podivuji, ale je to tak. Pokaždé, když tančím s někým, kdo je na tom podobně jako já – jinými slovy je to pěkné kopyto – a děláme si kroky podle svého, si totiž připadám jako v nějaké pomyslné bitvě proti všem tanečním mistrům a instruktorům.

Mimochodem, všem, kteří tvrdí, že je taneční nudí, vřele doporučuji podívat se, jak něco podobného probíhá někde jinde. Nedávno jsem navštívila závěrečný taneční ples své sestřenice v Německu. Ne že by ta událost snad byla přímo nudná – kdybych byla rodič, jistě bych pyšně přihlížela, jak se má ratolest účastní dlouhých promenád, tanečních soutěží, předávání kytic a několikahodinového focení, a nejspíš by mi ani nevadilo, že byl parket v důsledku tohoto programu celý večer obsazen. Já jsem však byla odsouzena k tomu, abych celý ples proseděla na jednom místě kdesi v koutě. (Ještě štěstí, že má sestřenka tolik upovídaných kamarádů, kteří mě po tu dobu zabavili.) Po této zkušenosti už tanečním – tak, jak probíhají u nás – nic nevyčítám.

Jako vždy, když dokončuji článek, se zklamáním zjišťuji, že z toho zase neplyne žádné poučení. Mohu všem, kteří se do tanečních teprve chystají, nanejvýš tak doporučit, aby předem zvážili, zda tam opravdu budou chodit. Aby místo nich člověk seděl u piva, mi to připadá trochu drahé. Ale to je asi věc názoru. Dále je užitečné hned na první hodině zjistit, komu je nutné se vyhnout, případně dotyčné pro větší přehled ještě označit přílehlavými přezdívkami. (Letos se osvědčily zejména různé druhy zvířat.) A samozřejmě se nesmí zapomenout na stará ohraná přísloví jako Kdo pozdě chodí, schytá toho šeredu. Doufám, že jsem tím nikoho neodradila. Přežít taneční ve skutečnosti není až tak složité. Já jsem si je docela užila. Hledme, tak nějaký ten závěr nakonec – ostatně kdy jindy – přece jen přišel. „Co to vlastně tančíme?“ „Hm... Že by foxtrot?“ „Tak toho jsem se bála.“

Theodora Voráčková, kvinta

Všimli jste si?

Všimli jste si, že když jdete poslední dobou po škole, potkáváte lidi spíš po dvou než jednotlivě? Že se pořád divíte, kde na sebe zrovna ti dva narazili? A že už se vlastně časem nedivíte ničemu?

Třeba za to může to jaro, co tak nesměle přichází. Nebo něco jiného, pravda totiž je, že když vzpomeneme na loňská jara, nikdy to nevypadalo jako letos.

Při té příležitosti jsem si vzpomněla na rozhovor, který jsem s kýmś vedla v sekundě, ohledně vztahů, a ten kdosi byl vehementně přesvědčen, že v takovém věku to naprosto nemá cenu. Vždyť je přece jasné, že ve třinácti stěží najdeme někoho, s kým nám vodění za ručičku a líbání se na zadních sedačkách kina vydrží tolik let, aby z toho byla svatba. Tomu jsem musela oponovat.

Jistě že v sekundě nelze spřádat vážné plány se společnou budoucností, ale přece není nutné hned zavírat oči před přitažlivostí opačného pohlaví a čekat, až dospějeme do bodu, kdy chodit s někým bude mít ten správný „smysl“. K čemu to tedy potom je?

Aby si člověk mohl jednou dmout pýchou nad počtem svých partnerů ze střední školy? Ne, to si nemyslím. Vždyť když se podíváte třeba na ty čtyřleté holčičky, jak nadšeně maminkám vypráví o těch chlapečcích, co se jim líbí, nebo na ty čtyřleté chlapečky, jak hrdě dávají pusinku na tvář svým holčičkám, nevzali byste jim to, přestože je jasné, že se jejich cesty se ještě rozdělí.

V sekundě už sice roztomilost hry na maminku a tatínka mizí, přesto by se našly jiné důvody, proč nenechat zmizet takovéto příjemnosti soukromého života. Ta touha v tu chvíli s někým být a ten pocit štěstí, že s ním můžete být, okořeněné vzájemnou přitažlivostí a jakýmś city, to snad stačí, ne? Jistou dobu se cítit zamilovaně a užít si to,

proti tomu přece nelze nic namítat. A že se zřejmě stejně nevezmou? Vždyť jsou i jiné věci.

Najednou je člověku šestnáct. Ač se kdysi domníval, že vztahy třináctiletých a šestnáctiletých jsou jedno a to samé, najednou to tak úplně nevidí. Respektive vidí vztahy svých spolužáků a to, jak mezi nimi rapidně ubývá těch krátkodobých typu „zkusíme, uvidíme, nevyšlo“. Před tím by mě nenapadlo, že pouhé dva tři roky můžou poměrně hodně změnit přístup i průběh. Jestlipak by mě ten v úvodu zmiňovaný kdosi opět přesvědčoval, že přece nemá cenu si nic začínat, když to těžko vydrží napořád? Že by to nakonec opravdu mohlo vydržet napořád? Od sedmnácti, osmnácti, devatenácti není tak daleko ke dvacítce a pár rokům nad ni, což je věk, kdy se brali mnozí naši rodiče. A kdy se i dnes berou mnohé páry, přestože většinový trend se přece jen posunul.

To už rázem svatba není takové sci-fi, ne? Nebo vás pořád mrazí už jen při pomýšlení na to, že ještě na střední škole s někým začnete chodit, chodíte s ním(m) hodně let a pak jste s ním(m) ještě víc let, poněvadž se vezmete, a vlastně je to jediný opravdu dlouhodobý vztah, co jste kdy měli? No nezbývá nám nic než zvědavost. Jak bude náš život vypadat za pár let? S kým ho strávíme až do konce? To se uvidí. Třeba se jednou ještě pobavíme nad vlastními „náctiletými“ teoriemi.

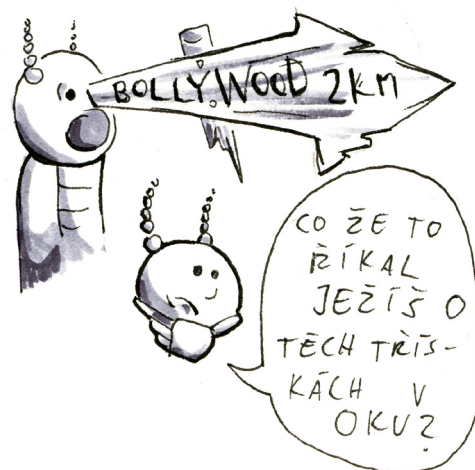
Nora Behová, sexta

Bollywood v Oku

S novou sezónou přišel do klubového kina Bio Oko čerstvý vítr, bezesporu spojený s rozsáhlou rekonstrukcí vnitřních prostor a doplněním programu o zajímavé nápady, jako je například divácký filmjukebox (hlasuj i Ty na www.filmjukebox.cz), alternativního projektu Is This Cinema?, seriálových maratonů či projekcí bollywoodských trháků. A právě u těch pestrých a pološílených indických výtvorů bych se chtěl na chvíli pozastavit a trochu je vám všem představit.

Při posilvestrovském bloumání programy kin jsem už zase pomalu začínal usínat nudou. Samý Bergman, Bertolucci, Fellini, Forman, Kusturica, Hitchcock... Všechna ta slavná, ale už poněkud okoukaná jména mi pomalu zavírala víčka, až jsem najednou narazil na něco, co upoutalo moji pozornost. Socha Na Tha (česky Nikdy bych si nepomyslel), pravý, ničím neřaděný bollywoodský velkofilm z roku 2005 se měl již brzy uvádět v rámci speciálního bollywoodského cyklu v Bio Oku. Nu což, pro 80 korun se nevráždí a v neděli odpoledne jsem stejně neměl co lepšího na práci, a tak jsem vyrazil. Výsledek

několikanásobně předčil mé očekávání a dokonale mi vyrazil dech. Pološílený střih, ještě šílenější oblečení (vrchol osmdesátých let je oproti tomuhle hadr), příběh jak z červené knihovničky, jen trochu pomatenější a s úžasně nelogickými zvraty, výkony herců obdivuhodně mizerné a nakonec hromadné taneční kreace v rytmu divokého indického popu. Jistě se teď ptáte, proč na něco takového vůbec chodit? Odpověď je jednoduchá: tohle všechno dohromady vám připraví kulturní zážitek, na který hned tak nezapomenete, a co víc, garantuji vám, že budete chtít přijít zas a vidět nějaký ten další Bollywood. Jak jsem se totiž sám přesvědčil při další návštěvě v Oku, tak Socha Na Tha je v podstatě komorní převyprávění Romea a Julie z indické perspektivy, ale dokážete si představit, jak vypadá bombastické přepracování Lásky nebeské (Salaam-Ishq)? Ty filmy jsou pro evropského diváka velice nevěšdním zpestřením již poněkud omšelé filmové scény, kdy nabízí osvěžující doplnění kulturní stravy něčím exotickým. Ano, můžete si také zajít na mnohem serióznější japonské filmy, ale u Bollywoodu máte jistotu, že

po deseti minutách projekce nebudete chtít spáchat harakiri, protože se budete ztrácet ve jménech a spletitěm a krutěm příběhu.

Na Bollywood do Bio Oka se bezesporu vyplatí zajít, člověk občas potřebuje trochu té věčně trvajících lásky, naservírované dostatečně šíleným způsobem, aby to přežili i drsní porgánští macho intelektuálové.

Tadeáš Bělík, oktáva

Proč naše třída tak hrozně páchne?

Dnešní zamyšlení jsem se rozhodla věnovat něčemu, co se týká každého z nás.

Měli jsme jich tu letos už mnoho. O popcornu, o hudbě, potratech nebo sprostých slovech. Ale to, nad čím se budu dnes zamýšlet já, je problém značně „citelnější.“ A tak bych ráda, kdybyste teď všichni dávali dobrý pozor, opravdu se zamysleli a pokusili se se mnou najít odpověď na onu otázku: Proč naše třída tak smrdí?

Chápu, že někdo by mohl namítnout, že tato otázka by byla patřičnější na třídnické hodině. Ale považte, jestli se nad něčím dá zamýšlet v pravém slova smyslu – vážně a do hloubky, co jiného to je než tahle šestiletá záhada.

Nejlepší bude, když začnu pěkně od začátku. Prvním zásahem do ovzduší naší třídy byly dozajista želvy. Asi není nutné připomínat, jak se celá věc udála, ale protože je Vadim momentálně v Německu a nemůže říct cokoli proti, zkrátka celou věc shrňme do jedné věty. V záchvatu, jaké ostatně vídáme dodnes, rozbil židlí želví akvárium z něhož se připlesnivělá voda rozlila po celém koberci.

To by se mohlo zdát jako dostatečný důvod, ale problém je v tom, že koberec nám byl během následujícího léta vyměněn. Teorie o želvách jako hlavní příčině tedy definitivně padá. A tak četné poznámky lidí, kteří při vstupu do naší třídy s povzdechem pronášejí znechucené „želvy“, míří špatným směrem.

Dalším potenciálním viníkem (a ti, kteří ji měli čest poznat, dobře vědí, proč o ní mluvím v životném rodě) je Evženka. Nemusí to být zrovna ta první, primánský originál, ale jakákoli z těch mnoha Evženek z našeho skříňkového odchovu. Avšak i tady narážíme na problém. I když byly všechny tyto plísňe a kolonie odpadků opravdu povedené, žádná z nich u nás ve třídě nevydržela déle než rok. Dokonce

i pomeranč v sáčku, který kdysi FMP opatrovalo, musel po nějaké době pryč.

Nemůžeme tedy smrad v naší třídě kompletně dávat za vinu ani Evžence.

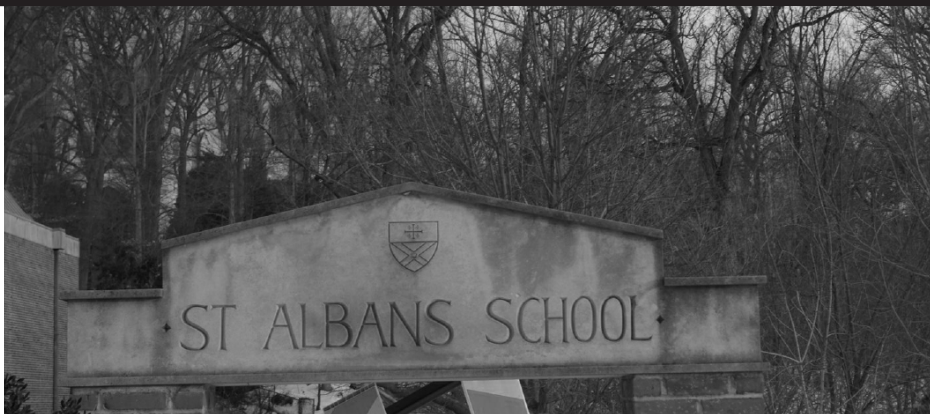
Třetí domněnka směřuje do docela jiných řad. Co když je příčinou to, že nás je tolik v malé třídě? Ano, pravda je, že naše třída patří na PORGu k nejmenším, vlastně asi i nejmenší je, a když se do takové malé místnosti na šest hodin uzavře dvacet čtyři lidí, vzdušno v ní pravděpodobně nebude. Ale jsou tu i jiné třídy jako tercié, které jsou taky velmi malé a netrpí takovýmto problémem. Je to tedy někým z nás? Ne, aspoň já si nemyslím, že by tu byl někdo, kdo až tak zanedbává hygienu. Už mě toho moc nenapadá... Je snad něco usazeného v polstrování našich sedaček? Co Tyrš a jeho niterní svět? Nevím. Možná něco napadne vás.

Barbora Hyclová, sexta

Washingtonský PORG

Ne, neděste se, Ostravsko je prozatím nejzazší expanzí našeho institutu. Titulek má jen podtrhnout zarážející podobnost PORGU a jeho partnerské školy ve Washingtonu DC – Saint Albans (STA), kterou jsem mohl letos prozkoumat na vlastní kůži. Dostat se tam bylo překvapivě lehké, vyjádřil jsem svůj zájem o studium v zahraničí, mé akademické působení bylo pečlivě přezkoumáno a zhodnoceno, načež mi bylo přiděleno pořadí při výběru. Pak nezbývalo než útrpně čekat, než na mne dojde řada. V podstatě jsem se rozhodoval mezi půlročním Osseem (kde je teď Noemi) a pouze třítydenním Washingtonem. Přiznám se, že mě to nejdříve táhlo spíše do Ossea, ale po uvážení poměru cena/poloha jsem zvolil Washington. A rozhodně jsem za to rád. Všechny mé předchozí kontakty s Amerikou se odehrávaly výhradně v letních měsících, proto pro mě byl mrazivý Washington dosti šokem. Ještě se mi poštěstilo tam pobývat v době největší sněhové nadílky v historii, což mě připravilo o týden školy, čehož jsem upřímně litoval (nikdy bych nevěřil, že tohle někdy řeknu...). První část mého pobytu se odehrávala s hostitelskou rodinou. Na její výběr jsem neměl nejmenší vliv, a protože šlo o můj první výměnný program, byl jsem značně nervózní. Leč naštěstí vše klaplo na výbornou, rodina byla milá, nadšená a ve všem nápomocná. Žili v domě velikosti menších Versailles, v němž jsem průběžně objevoval nové a nové pokoje. Samozřejmostí bylo vlastní auto všech čtyř členů rodiny a kouzelní domácí skřítki (alias hispánská pracovní četa), kteří třikrát do týdne prali a uklízeli.

Hned den po příjezdu jsem se jel představit do školy. STA je špičková chlapecká škola i v americkém kontextu, mezi absolventy se řadí Al Gore a hrstka současných senátorů, nikoli překvapivě demokratů. Pyšní se více než stoletou tradicí (původně jako instituce produkující kůrové pěvce pro přílehlou katedrálu). Formálně se hlásí k episkopální církvi, což studentům přináší povinnost účastnit se dvakrát týdně společné mše. Samozřejmě se jedná o školu soukromou s školným kolem 30 000 dolarů ročně, vedle čehož musí blednout závisť i Nový PORG. Nechybí ani přísný dress code – sako, košile s límečkem, kravata, opasek, přičemž volbě kalhot a bot se meze nekladou. Jak jsem brzy pochopil, přístup k oblékání musí být co nejlaxnější, proto jsem zahanbeně nechal doma kalhoty

padnoucí k saku a rychle jsem se naučil, že sako si zapínají jen špti a profesoři. Vzhledem k tomu, že jsem na škole trávil jen tři týdny (fakticky ještě méně, kvůli zmiňovanému blizzardu), mi bylo řečeno, že volba předmětů je zcela na mně a že nehrozí, že by mi někdo, nedej bože, zadal domácí úkoly. Vesele jsem na tu chvíli hodil za hlavu všechny matiky, chemie a podobné a naopak jsem se vrhnul na věci, které mi nevadí studovat. Tj. americkou a evropskou historii, Shakespeara a asi nejzajímavější, americkou politiku. Tu učil profesor, který byl velkým vyznavačem otevřených debat, ve kterých jsem se dostal do poměrně ostrých konfrontací (ať už se to týkalo mučení, práva nosit zbraně na veřejnosti či zdravotnické reformy). Zkoušel jsem si nabrat ještě nějaké hodiny literatury, ale ty mě hodně rychle omrzely, neboť v STA se kladl velký důraz na četbu a interpretaci textu, což byla v podstatě náplň celé hodiny. Problém je, že takto můžete probrat ideálně tři díla za celý rok, sice podrobně, ale stejně je to výběr dosti

omezený.

Co by se PORG mohl od STA naučit, je důraz na obědy v rodinném stylu. V praxi to znamená, že ve školní jídelně, připomínající tu bradavickou, sedíte na židlích s vysokými opěradly, máte poměrně kvalitní hlavní jídlo a hlavně nepřeberné množství salátů, sendvičů a jiných příloh. První poamerická návštěva Korábu se tak změnila ve vzpomínání na kuchyni STA.

Profesoři byli obecně skvělí, nadšení z možnosti mít ve třídě někoho zvenčí, často mě zapojovali do programu a diskuzí (často jsem do nich vstupoval sám; nezapomenu na omráčený výraz amerického profesora, když jsem mu vysvětlil, že pro mě nejsignifikantnějším rysem americké zahraniční politiky je mesianistický komplex). Se studenty už to bylo o něco slabší. Hodně z nich mě bralo spíš jako exotického mazlíčka, kterého si pohladí, přidají na facebooku a pak odvrhnou do zapomnění, ale samozřejmě ne všichni. Mnoho spřízněných duší jsem našel na hodinách lezení (pochopitelně). Jinak se určitě dá říct, že hromada studentů byli rozmazlení, znudění američánci, ale mám dojem, že profesorům záleželo na tom, aby jich bylo co nejmíň či aby to z nich vytloukli. Škola nabízí poměrně kvalitní stipendijní programy, které jsou možné jen díky štědrým příspěvkům absolventů.

Pobyt v STA pro mě byl hodnotnou zkušeností, už jen kvůli novým lidem, které jsem měl tu čest poznat, ale upřímně: je hodně příjemný vidět ve škole holky a netrápit se ráno co ráno s uzlem na kravatě...

Matěj Jungwirth, septima

Dívka k fotbalu nepatří?

Bylo mi pět. Chodila jsem do školky. Když mě maminka přišla vyzvednout, již věděla, že si nebudu hrát s ostatními holčičkami na princezny. Ne, to mě nebavilo. Já byla brankářkou. Brankářkou našeho skvělého školkovského florbalového týmu. A musím se pochválit: málokterý chlapec byl v té době v bráně lepší...

Bylo mi sedm. Již jsem chodila do školy. A jelikož nám vyučování končilo brzy a já se doma po většinu času nudila, občas jsme s mým o dva roky starším bráškou pořádali fotbalové klání. Já, bratr, táta a občas také náš společný kamarád „odvedle“. Byla jsem brankářkou. Nutno dodat, že s ohledem na kvalitu soupeřů stále vcelku nadprůměrnou...

Bylo mi osm. Chodila jsem do třetí třídy. Chtěla jsem se koukat na pohádky – pohádky na dobrou noc. Ohledně televize měl ale vždy rozhodující slovo tatínek. A ten s pohádkami příliš nesusouhlasil. Místo dětských pořadů jsem se tak před spaním koukala na fotbal. Na Ligu mistrů, nejprestižnější fotba-

lovou soutěž. A jelikož v té hrají pouze ty nejlepší týmy, brzy mě tento sport začal bavit. Již to nebylo skuhrání kvůli přepnutí pořadu, nyní to bylo skuhrání, abych mohla zalézt do postele o trochu později než obvykle...

Bylo mi jedenáct. Stala jsem se čistě pasivním fanouškem – koukání na televizi, občas zhlédnutí nějaké té webové stránky. Nesnášela jsem fotbal – tedy pokud jsem ho měla hrát. A já ho měla hrát. Můj bratr byl neoblomný, a já se tak alespoň jednou za měsíc musela nechat přemluvit k rychlé hře. Neměla jsem to ráda. Neměla jsem to ráda hlavně proto, že jsem obvykle prohrála. Vysoko prohrála. Většinou tak 10:1.

Bylo mi již třináct let. Měla jsem mononukleózu. A protože mě už unavovalo celé dny pouze polehávat v posteli, rozhodla jsem se, že se pokusím stát redaktorkou. Fotbalovou redaktorkou, samozřejmě. Přestože mě většina portálů odmítla, nakonec jsem dostala místo na jednom ze začínajících webů. A po nějakých třech měsících jsem již psala pro největší fot-

balový portál v Čechách (zde si dovolím udělat malou reklamu: www.eurofotbal.cz).

Stále mi bylo třináct. Bratr byl fanouškem pražské Sparty. Jeho teorie mě již unavovaly. Rozhodla jsem se, že se také stanu fanynkou nějakého českého týmu. Přece jen navštívit svůj oblíbený tým z páté anglické ligy Rushden & Diamonds se zdálo poměrně nereálné. A jelikož Sparta byla v té době téměř jistým vítězem ligy a já chtěla být v opozici, rozhodla jsem se podporovat největšího rivala – Slavii Prahu. Chtěla jsem ale stále víc, chtěla jsem být lepším fanouškem, než byl bratr. Sebrala jsem tedy své našetřené peníze a koupila si svou první permanentku. A k tomu dres.

Maminka z mého rozhodnutí nadšená příliš nebyla. Nelíbilo se jí, že budu chodit mezi „bandu uřvaných primitivů“. Po zakoupení druhé permanentky jsem se s mnohými těmito „primitivy“ skamarádila. A až takoví omezenci to vpravdě nejsou. Vždyť především díky nim se na stadion chodím bavit a ne rozčilovat. Ačkoli by tomu poslední výsledky mého milovaného klubu mohly nasvědčovat. Člověk tím „řvaním“, tedy povzbuzováním, skvěle vybijí přebytečnou energii. A že zase prohráli? Vem to čert. Vždyť je to jenom zábava.

Bylo jí šestnáct. „Navštívila jsem s AMK fotbalový zápas. Poprvé a naposled,“ svěřovala se mírně rozrušená spolužačka Tereza Stopková. „Před zápasem jsem byla nervózní snad jako nikdy. Bála jsem oněch pověstných sportovně zaměřených kamarádíčků Anny-Marie. Mluvit uměli, takže to bylo lepší, než jsem zpočátku předpokládala. I když rozmlouvali jakousi fotbalovou hantýrkou,“ vypráví dál. „Na začátku zápasu jsem se cítila jako v kostele. Je to úplně stejný pocit. Netušila jsem, co tam ‚ten vepředu‘ vyřvává. Tak jsem otvírala pusu a dělala, že vyřvávám s ním. Naštěstí jsou ty chorály jednodušší než v kostele a po chvíli jsem se je naučila. Pak jsem si připadala skoro jako na „skáčkovém“ koncertu. Fotbal jsem skoro vůbec nesledovala. Ono ani moc nebylo na co koukat. Na druhou stranu jsem si to užila a bylo to nakonec docela zábavné. Přesto si myslím, že další fotbalový zážitek raději oželím...“

Anna-Marie Kroupová, kvinta

Dvakrát o sexu

Když se na hodině češtiny v kvintě diskutovalo o možných tématech k zamyšlení na příští hodinu, vykřikl někdo: „SEX“! Skočily po něm hned dvě kvintánky a výsledek si můžete přečíst právě teď.

SEX 1

Jsou to vlastně jen tři písmena. Ale přestože je to slovo tak krátké, vypadá z nějakého důvodu neobyčejně výrazně. Je takové syčivé. A vyskytuje-li se uprostřed české věty, působí díky svému „x“ na konci trochu exoticky. (Vida, další slovo s „x“.) Pokaždé, když ho uvidíme nebo zaslechne, přitáhne k sobě naši pozornost.

A nestává se to zrovna výjimečně. Sex je nahlížen ze všech možných úhlů, diskutován a rozebírán v televizi, v rádiu i na internetu, dočteme se o něm v každém čísle jakéhokoliv ženského časopisu.

Přemýšlím, čím to je, že se ze sexu, o kterém se ještě docela nedávno téměř nemluvalo, najednou stalo tak časté téma. Moje máma se v mém věku červenala při slově „podprsenka“ a já tu dnes předcítám zamyšlení na téma „sex“. Čím to? Odpověď je na dosah ruky; může za to rozvoj komunikace a to, jak se usnadnil přenos informací. Přesto si sex ještě ponechal něco z původního tabu (mimo jiné také proto, že se podle zákona do patnácti let provozovat nesmí a mnoho rodičů se stále zdráhá o něm mluvit), což z něj ale činí ještě atraktivnější předmět diskuse. Občas, když slyším mluvit malé děti, překvapuje mě, kolikrát se jim to slovo podaří nacpat do jedné věty. Někdy si říkám, jestli toho sexu všude kolem není příliš. Jestli by se s ním (slovně) nemělo více šetřit, zacházet s ním opatrněji. Na druhou stranu, když si vzpomenu na historku o kamarádčině prababičce, která, když ve svých sedmnácti letech otěhotněla, vůbec netušila, jak vypadá takový porod, a přemýšlela, zda jí kvůli tomu bude muset prasknout břicho, jsem za všechny ty informace vděčná. Je docela příjemné, že je člověk dostane naservírované na talíři a nemusí je získávat jen z vlastních zkušeností.

Vzpomínám si také na mnoho etud, které se odehrály, když jsem byla malá, a (většinou velmi okrajově) souvisí se sexem. O některé z nich se s vámi podělím. Jsou mi tak čtyři roky a sedím na zadním sedadle auta. Vysvětluji mamince, že jsem změnila názor na vdavky. Říkám,

že měla pravdu. Je nesmysl chtít si vzít za muže Davidka jenom proto, že ho všechny ostatní holčičky ze školky milují. Vezmu si radši Denisu Višňovou, protože mít dvě maminky přece musí být skvělé. Máma málem najíždí do nejbližší lampy. Strh. Někdy tou dobou začínám s tatínkem navštěvovat videopůjčovnu, za účelem vybrání nějaké pěkné pohádky. Vždy procházím kolem podivného dveřního rámu vyplněného korálkovým závěsem. Nad ním visí záhadný nápis Osobám mladším 18 let vstup zakázán. Představuji si nejrůznější věci, které se v té místnosti mohou ukrývat; od pokladu až po vchod do jiného světa. Když jsem se později dozvěděla, co tam skutečně je, poněkud mě to zklamalo.

Strh. Užchodím do školy. Protože je venku krásně, berou nás družinářky odpoledne na dětské hřiště. Sedím s kamarádkami na kolotoči a bavíme se o sexu. Tváříme se přitom strašně důležité a učeně, ale ve skutečnosti nerozumíme vůbec ničemu. Strh. Téměř o deset let později sedím s kamarády od divadla na jiném kolotoči uprostřed jiného dětského hřiště v jiné zemi, ale téma máme stejné. Téměř všichni jsou o několik let starší než já. Je už dlouho po půlnoci, skoro si nevidíme do tváří. Ačkoliv už má většina z nás v zásobě hezkou řádku vlastních i cizích postelových historek, po hodinovém rokování se všichni shodneme na tom, že ještě stále ničemu nerozumíme.

Je známé, že pokud toho o někom hodně víte, poznáte na něm, že se s někým vyspal, aniž by vám to řekl. I když jsem mnohokrát přemýšlela, co se tím na člověku vlastně tolik změní, jednoduše jsem na to nepřišla. Ostatně málokdo je asi schopen (ať už o sobě či o někom jiném) říct, co mu sex „dal“.

Slyším kolem sebe nejrůznější názory na úlohu sexu v životě. Jedním z „extrémních“ postojů je ten, že by první soulož měla proběhnout o svatební noci a sex by měl patřit jen a pouze do manželství. Tento názor mi nijak nevdává, myslím si, že je pěkné, když se dva lidé s touto vizí v životě setkají a prožijí spolu takový vztah. Upřímně řečeno bych ale nechtěla, aby tak můj vlastní život vypadal. Předpokládám, že to bude trvat ještě pěkně dlouho, než se vdám, a představa, že bych v tomto „mezičase“ odmítla sex i někomu, s kým bych třeba chodila a koho bych třeba i milovala, se mi zkrátka nelíbí.

Lidé, kteří zastávají zmiňovaný názor, většinou argumentují tím, že sex je něco velmi výjimečného, že je to „nejhlubší forma komunikace“. S tím souhlasím. Sex skutečně je nehlubší formou kontaktu – už jen proto, že hlouběji se člověk prostě dostat nemůže. Přesto to nepovažuji za důvod, proč by měl být omezen jen pro manželství.

Na druhou stranu se mi nelíbí ani pohled na sex jako na pouhou možnost odrea-gování či spálení přebytečných kalorií. Jak jsem již řekla, souhlasím s tím, že je to výjimečná událost. Troufla bych si ji zařadit i mezi takové chvíle, jako je smrt či narození člověka (k němuž sex ostatně čas od času vede). Jen s tím rozdílem, že se většinou odehrává mnohem častěji. Myslím si, že už to, že se při něm člověk svlékne a shodí tak ze sebe určitou „ochranu“ před okolním světem, z něj dělá intimní záležitost. Není to však osobní věc „každého z nás“; obvykle se týká dvou lidí. I proto, že se při něm nějakým způsobem svěříme jinému člověku, je to něco neobyčejného. Podle mě je proto škoda sex snižovat na úroveň jednorázové zábavy, kterou je možné si užít s kýmkoliv, a myslím si, že bez vztahu k člověku, se kterým spím, ani nemá smysl.

PS: Znáte ten pěkný poeticko-matematický výraz pro sex? Říká se mu „pár se sblíží na zápornou vzdálenost“.

SEX 2

Sex, taktéž pohlavní styk, je úkon vložení ztopořeného penisu do vaginy. Tento termín, během něhož série svalových stahů transportuje semeno obsahující mužské gamety rychlostí 3 cm/h do oviductu, je používán výhradně u rodu Homo sapiens. Jedná-li se však o vyšší obratlovce, reprodukce je uskutečňována interně, naproti tomu fertilizace bývá zpravidla kloakální.

Ano, vypadá to celkem jednoduše. Problémů týkajících se sexu je ale početně, a to nejen na stránkách poradny „Bravíčka“, kde se mladé slečny zabývají od sexu se členy rodiny, přes přetržení panenské blány čínskými hůlkami, až po onanii jedenáctiletého Bořka nad fotografií Gábiny Osvaldové. Setkáváme se tu s nespočtem zoufalých dvanáctiletých dívenek, kterým život v těle panny nepřipadá dostatečně uspokojující a pokoušejí se přijít o panenství bez zásahu muže. Hodně štěstí! Čtrnáctiletá Kikushka se obává, že má malou pochvu. V komentářích jí Jarda nabízí vlastnoruční zvětšení a připisuje své ICQ. Třináctiletá anonymka používá jako antikoncepci citrón. „Je to správné?“ ptá se nás, „braváků“. Ne, je to hloupost. Stejně jako dotaz jiné, dvanáctileté anonymky, která zvažuje sex s neznámým čtrnáctiletým „fejsbukářem“ a v komentářích se vyjadřuje, že ji vzrušuje pocit, že by to náhodou mohl být „nějaký starý dědek“.

A kdy je vlastně ten správný čas přijít se sexem? Názory se liší, a to jak mezi lidmi, které dělí desetiletí, tak mezi stejně starými jednotlivci. Před svatbou? Po svatbě? K posvatebnímu modelu se dnes hlásí jen málokterí a k sexu dochází často i na první schůzce – jak kdysi řekl jeden americký terapeut: v tomto případě jde na schůzku jen penis a vagina.

A také v samotném sexu má každý jiný vkus – ženy často muže dělí do skupin podle toho, jaké zvuky během něj vyluzují. Jedná se třeba o chrochtala – celý akt nehlesne a na závěr si slavnostně trochu uchrochtne. Oproti němu tu máme sténala, který se soustředí maximálně, zato sám na sebe. A neméně zastoupena je i skupina vulgaristů – „Doprdele, tohle je zasraně

dobry, kurva!”

A co vlastně lidi vede k tomu mít sex? Volný páteční večer? Možnost zvýšení platu? Dvouměsíční bolest hlavy už není věrohodná? Jisté procento k němu vede i láska. Ano, sex bez lásky je nesmyslný, ale mezi ostatními nesmysly si vede ještě celkem dobře. Můžeme se setkat s případy, kdy si chce žena uchránit svůj věneček až do posledního okamžiku – svatební noci. Argumentuje, že jestli ji muž miluje, přece počká. Ale proč? Je to přeci vůči němu nespravedlivé a sex je pro něj něco naprosto přirozeného, co vztah nejen neznehodnocuje, naopak ho dokáže prohloubit, jde o důležité stadium vzájemného poznání, které může kvůli předmanželské zdrženlivosti vést k mnohým problémům! Ženě se tak v posteli ocitá muž, který se díky její neznalosti a nedotčenosti z naprostého losera stává postelovým bohem. Nenutí tak svého drahého podvědomě k nevěře?

Jsou lidé, kteří neměli sex ani jednou, ale těžko najdete člověka, který ho měl jen jednou. Ať už se rozhodnete mít jej před svatbou či po ní, z lásky nebo proto, že je vám dvanáct a chcete to už mít za sebou, přeji vám hodně štěstí.

Kateřina Zemanová, kvinta

Z děl Jonathana Queena

Na úvod své recenze vám sdělím pár zajímavých čísel:

- 1) Tři sta
- 2) Dva tisíce pět set
- 3) Pět tisíc
- 4) Dva tisíce pět set
- 5) Šest tisíc
- 6) Naproti tomu pouze patnáct tisíc a dvanáct tisíc.

Vy, intelektuálové s kulturním rozhledem, už jistě víte, o čem mluvím. Ano, hádáte správně. Ale jste v tomto oboru dostatečně vzděláni? Dokázali byste k těmto číslům přiřadit i jména? Udělejte si malý test. Kolik jmen přiřadíte bez nápovědy?

Pokud váš výsledek nebyl valný, dám vám na výběr možnosti:

- a) Nápravea
- b) Císař Kladna

- c) Oněhon
  - d) Genesis di Kladno
  - e) Základní Epos
  - f) Illias a Odysea
- Samozřejmě, 1 – d, 2 – e, 3 – a, 4 – c, 5 – b, 6 – f.

Kdo má méně než pět bodů, jde se zastřelit, ostatní mohou pokračovat ve čtení.

Někteří by mě teď chtěli zastavit s námitkami, že to už tu bylo a že je načase věnovat se něčemu užitečnějšímu. Ale já jsem po přečtení Nápravey (podle vzoru Odysey) a Oněhona dospěl k názoru, že Epos kladenský nikdy nebude prozkoumán a popsán dostatečně. A vy byste to po troše přemýšlení jistě také sami rádi uznali.

Mnoho lidí by mohlo strávit celý život

zkoumáním Eposu, tak jako někteří zasvětili život Shakespearovi. Chci ovšem zdůraznit, že já to nebudu; já mám na práci jiné věci, ale teď je nutno Epos zpopularizovat a zpřístupnit ho široké veřejnosti, a tento bohužel proces si jistě zaslouží mou pomoc.

Dnes vám chci tedy blíže představit Nápraveu. Většina charakteristik bude ovšem zobecnitelná na celý Epos, neboť kvalita textu je setrvale výborná.

Na první pohled by se Nápravea mohla zdát nudná, rozvláčná a překombinovaná; mnoho lidí by ji kvůli tomu ani nezačalo číst. Ale to přece platí o ruských realistických klasikách taky, a jak jsou teď slavní! Bylo potřeba prvotní odhodlání, ale pak už jsem se od Nápravey neodtrhnul. Cesty tramvají, hodiny matiky, večery pod lampou... Četl jsem pořád. (Když

jsem jel s někým tramvají, předčítal jsem mu, ovšem tak, aby to slyšeli všichni.) Sobrovským zaujetím jsem sledoval nitky příběhů mistrně vetkané do neuvěřitelně spleťtí sítě.

Jak Náprava putuje z Kladna v Ohňové zemi do Kladna, kde hovna plná pokladna (toto skvělé využití epithetonu constans už jistě není třeba připomínat), aby mu pomohl v bitvě s démony a jejich spojenci Mormony. Po cestě ho potkávají mnohé nepříjemnosti – je zraněn obrem, jenž je zajal, Nápravův přítel kapitán Brum se vydává hledat Matricarii chamomillu,

aby mu zachránil život –, ale i různé slasti – několik let lásky s nymfou Lymfou, nymfomankou. Během své pouti přijde o kladenskou armádu (a ještě o dvě další, které získá), ale to mu nezabrání dorazit na Kladno.

V Nápraveji si každý najde něco pro sebe. Nejen milovníci historie a vojenství, ale i romantické povahy. Některé části jsou velmi dojemné. Smutně, např. konec nymfy Lymfy, ale i vesele – shledání Kočky a Nápravy v drakovi. Potkali se náhodou v jeho krevním řečišti, oba zesláblí, už se chtěli na sebe vrhnout, ale vtom se

poznali. A tak dlouho se neviděli. Zvolali: „Kočko!“ „Nápravo!“

Na závěr bych chtěl pochválit autora. Velmi silně mě přesvědčil o své vzdělanosti a sečtěllosti. V mnoha verších jsou rafinovaně zakódovány odkazy na klasická díla světové literatury – namátkou vybírám: Božská komedie, Illias a Odysea, Eugen Oněgin, Kalevala, Epos o Gilgamešovi, Rytíř Smil, Krteček a skoro všechny antické báje.

Honza Bohuslav, sexta

Eugen Oněhon

Vánoce. Část roku, ve které se člověk snaží přiblížit svým blízkým, potěšit je, zamyslet se nad sebou samým, svým činěním, do jisté míry se ve svém nitru znovu narodit. Nebo si může přečíst Epos.

Věřte nebo ne, během letošních Vánoc jsem věnoval nemalou část svého času pronikání do tajů díla našich drahých spolužáků, které jsme si za uplynulých šest let zvykli označovat pouhými třemi písmeny – FMP. Konkrétně jsem přečetl Eugena Oněhona, epickou báseň o přibližně dvou a půl tisíci verších. A jelikož jsem byl následně nabádán kolektivem autorů k sepsání recenze, pokusil jsem se nad svým vánočním čtenářským zážitkem nějakým způsobem zamyslet.

Přemýšlet. Myšlenka. Ano, to očekáváme od dobrého literárního díla – bude v něm nějaká myšlenka, o které budeme moci přemýšlet. I o Eugenu Oněhonovi, dílu, které vypráví tragický život stejnojmenného hrdiny, se dá zajisté mnoho přemýšlet. Snažil jsem se vyhledat v dílu nějaký smysl, vytáhnout ho z přehrsle různorodých veršů, opravdu... Jenže, jak mi jednou kdosi, zajisté velice moudrý, řekl: „Kdo moc přemýšlí, špatně skončí.“ A opravdu, když bych se pokoušel být jen o krátkou chvíli déle hledat v Oněhonovi nějakou jednotnou myšlenku, nějaký odkaz, který by se rozvíjel v celém výtvoru, asi bych zešlél. Já vím, že některá slova se používají tak často, až ztratí význam, a že tímto procesem prochází kupříkladu slůvko „vyjetost“. Epos ale naplňuje toto slovo novým významem. Zrcadlí se v něm totiž nesouvislé myšlenky tří mladíků, je do něj vpleteno asi úplně všechno, co při psaní autoři, byť jen letmo, zaslechli, jednou je dokonce použit trik známý z erotických filmů, tedy že se cosi zcela zásadního stane, ale protože to vůbec nedává smysl, nějaká postava se najednou probudí. Vyjetost.

Vyjetá je i formální stránka celého eposu. Eugen Oněhon je totiž psán na dvoulisty vytrhnuté ze sešitu, avšak není psán systematicky, tedy tak, že když dočteme stránku, na další bude příběh pokračovat – nikoli, neustále musíme dávat pozor, jaké číslo stránky je pod textem napsáno, jinak se v dílu ztratíme a zblázníme se i bez přemýšlení o něm.

Avšak je nutno podotknout, že i přes strašidelnou rozpolcenost, která je při čtení cítit, se nedá dílu upřít vtip a zábavnost. A ta je v dílu doopravdy prvotřídní. Připadá mi to podobné, jako u filmu Avatar, který jsem o Vánocích shodou okolností viděl také: u něj byl příběh slátaninou nejnižších a nejhoupějších propagandistických nesmyslů, které se na tom našem kulatém světě naneštěstí vyskytují, ale prostě to vypadalo krásně. Eugen Oněhon dokonce nemá myšlenku vůbec žádnou, ale je natolik originální a neotřelý, že je zábava ho číst. Je v něm parodováno snad vše, co jsme se za posledního půl roku učili. Ostatně už jen to, že Epos je epos a že se v něm doopravdy vyskytují všechny náležitosti, které má správný epos mít (kupříkladu velice podrobný a tím pádem velice dlouhý popis štítu či zbroje či čehokoliv jiného), je vskutku obdivuhodné.

Tedy musím doporučit Eugena Oněhona k přečtení všem. Možná k tomu, abyste výtvor mohli ocenit, budete potřebovat trochu času, trochu odstupu, ale jednou vás dostane. Je z něj totiž, byť zamotaný v spleti nesouvislých, nesmyslných veršů, cítit asi docela velký nadhled nad věcí. A v poklidném běhu svátečních dní se právě tento pocit, který jsem vnímal při čtení díla, stal jedním z příjemných překvapení, která mi byla letos k Vánocům přichystána.

Jakub Kurnas, sexta

The reaction to Mor ho?

Hey, what's up? When I read the latest Porgazeen, I just had to react to your article. I am writing in English only because I need to practice it in some way.

First of all I have to say I disagree. One of the most important qualities, that Europe needs to become a „superpower“ and be able to reasonably participate in word-complex situations and dilemmas is unity. We, and by that I mean the Czech Republic, are a perfect example of how impossible it is to try going global without unity in the local field. We have failed and so will the European Union with the absence of unity.

Secondly, I would like to point out, that acting on the world

level as Europe (that is a Europe with unified ideas and opinions – to a certain healthy level) is an achievable goal, even without the destruction of single cultures all across it. It is possible to keep your own traditions and world views as a country and still be a part of a collective that has a chance of changing the world in a way. I know, this is a cheap example, but I just remembered the slogan of my former American high school: „Unity through variety“. We all will have to compromise a bit, but the changes won't be as drastic as you picture them and it is a sacrifice, we have to make in order to survive with at least a certain sovereignty as a union and even as a country.

Mark Simmons

Jakub Švec and I had the opportunity to interview our school's new native-speaker English teacher, Mark Simmons. We lead him down through the catacombs of our school to reach the tea room for an uninterrupted discussion about his past, present and future.

Growing up in Cleveland in the Buckeye State was as easy and fun as a childhood should be - for Mark Simmons. He lived with his father - a banker-, mother - a nurse- and his brother - a bookworm- in a large house, an easy standard of the middle-class citizens in Ohio (due to so much land). Even though Mark and his brother were and still are complete opposites - Mark liked to lift weights and hike, while his brother read books - they learned to work together "against" their parents, thus eliminating any possible fights and quarrels between them.

Later, Mark has proved himself to be an excellent disc thrower, earning himself a five year scholarship at the MSU, which proved to be more of an important step in his life than he would have ever imagined. Mark saw himself in a couple of years as a teacher, a coach or both. He had good experience with children - he helped to organize summer camps and participated in them as one of the favorite coaches. He saw himself in the United States. But instead he met a Czech girl one day at the University (she also got a scholarship, but for javelin-throwing). While future Mrs. Simmons was finishing her education at MSU, Mark had the opportunity to teach in a school in intercity Dallas. There his weight lifting and dedication to sports came in handy, when he had to earn at least a scrap of respect of ferocious, mostly armed, teenage gangsters (these are not the exact words Mr. Simmons used - note). To this Mr. Simmons said: "I'm in heaven, just the way the students are [here]." Before he came to teach at PORG and Nový PORG, Mark taught at the Charles' University.

Of course, we had to ask who he enjoys teaching more - the younger or the older students. The answer is clearly younger. "With the older students there is more pressure. They have the approach: Who are you and how can you entertain me?" he states.

When he arrived with his wife in the Czech Republic for the first time last summer, the biggest thing that struck him was the way Czech people recycle, reuse and reduce their waste, are environment-friendly and generally use pub-

lic transportation. In the USA, (not only) Mark and his family produced masses of trash and were very wasteful. Mark realized how wasteful he was just after he moved to Prague. That was actually the only reason for conflict between him and his new mother-in-law. Unlike Czech men, who wash the dishes under a huge stream of running water purposefully, so their wives would take over, Mark was really trying to take the burden of dish washing of his mother-in-law's back. But she couldn't bear to witness the wasting of some much water, as many European-raised (none-wasteful) people can't.

Another surprise, or more of a change of perspective, was the size. Of everything. The cars are smaller, the roads are smaller, and the houses are smaller. But after growing up in a big house, Mr. Simmons welcomes the small size of the apartment - he says: "Good, less work I have to do." But there is still the family cottage to keep him busy and relaxed.

With moving to Czech Republic another challenge turned out to be a huge mountain in the middle of the path. The language. "I want to learn the language and the culture", he comments. He would like to reach this goal in about ten years. Not only to understand the people, but also not to be the one the old joke ("What do you call a person, who speaks two languages?" - "Bilingual", "What do you call a person, who speaks three languages?" - "Trilingual", "What do you call a person, who speaks only one language?" - "American") is aimed at.

Apart from the already mentioned ecology, a thing Mr. Simmons very much appreciates about the Czech Republic is its beer. And how cheap it is.

When he thinks of Czech people he would describe them as friendly and overly into soccer. He doesn't hang out much with American community of Prague, because he says that most of them don't try to fit in or learn anything about the country. Mark even goes as far to say that when he hears or sees a couple of Americans on the public transportation, he pretends he doesn't speak English, because the Yanks are too loud and embarrassing (these are the exact words of Mr. Simmons).

When he can take a break from getting used to his new life, besides lifting weights, he likes to read magazines about new inventions, technology, Space and the Universe. His favorite movie is - naturally - Star Wars and when it comes to

Last but not least, we should consider other raising dangers, especially the big one in the east. I am afraid we can either choose to give up a part of our individuality and difference from other countries and enjoy the freedoms of Europe, or we can be forced to do it by another "union" eventually.

I however enjoyed the poem as much as a Czech person can and I find it at least amusing.

P.S.: Nothing prevents the Czech and Slovak citizens to fight and laugh at each other's economy, even though both of them will be a part of the European Union. Eventually they will sit at a table with a coffee and enjoy collective complaining about the world.

Sincerely yours,
Brouk from sexta

music he likes anything from the 80's to Metallica to techno to rap. Just no classical or country music.

He plans to stay here for a very long time, since he's not the one for change. To those, who have classes with Mr. Simmons we would like to deliver the news that he will be with us at least for three years (this one included).

CK and JŠ, septima

Tatíček

Tak co byste napsali do toho svého životopisu?

***: ...vyznání... ***: ...sexuální orientace
Tatíček: Hm, lesba katolička, to řekněte Rolečkovi a podlomí se mu noha.

To už není na známku, to je na tělesný kontakt.

Šlajchrtová

Kláro, budeme spolu vystupovat v nějakým zábavným pořadu, vydělaly bychom si mnohem víc. Já myslím, že už teď by se lidi váleli.

Přibík

Prostě to musí dávat smysl.

Jsem nekonečně malý, ale nenulový.

Pojďte mi to tady vykydat.

Já vás nejdřív nebudu mást a pak vás začnu mást.

Was ist passiert

Globale Erwärmung funktioniert nicht. Die Eiszeit kommt. Wird es irgendwann aufhören zu schneien? Alle Leute regen sich über das Wetter auf, aber sie können nichts ändern. Tercie und sekunda waren auf einem Skikurs, aber von der Sexta hat es niemand bemerkt.

Die Computer in der Schule sind langsamer und langsamer... Im März war die Premiere von dem neuen Southpark. Prima wird immer frecher. Die Primaner machten TOS. Und wo ist „Septima unterhält sie?“

Obwohl Oskar Maxa der Beste war, hat er nur einen Oskar bekommen, wie Herr Hroch.

Der Frühling kommt. Wir werden wieder laufen und springen. Wir sind schon im zweiten Halbjahr, das bedeutet, dass viele Mitschüler aus dem Ausland zurückgekommen sind. Willkommen!

Wir haben ein paar Neuigkeiten von Annaberg bekommen. Klara schreibt, dass sich Vadim jetzt ganz normal benimmt. Ist es möglich? (Er hat sogar gesagt, dass es vielleicht unnötig ist, soviel Warhammer zu spielen.) Auf der Sportstunde sind Pferde gelaufen. Oder waren es Klára und Křapka?

Sextaner hatten eine Diskussion, warum in ihrer Klasse immer so ein Gestank ist. Das kann sehr viel Gründe haben. Herr

Valášek sieht es eindeutig: „Das haben Sie verursacht!“ Inter Milan hat gewonnen. Chelsea ist weg von der Meistersliga.

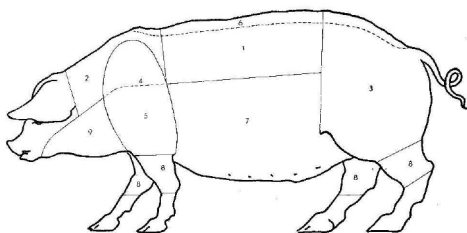
„Ich schicke es gleich morgen!“ das sagt man jetzt oft auf PORG. Besonders für Porg geeignet: Reden ist Silber, schweigen Gold.

Wer ist das Mädchen mit Matěj Jungwirth? Brouk ist von Hannover zurückgekommen. Seine Familie war nett, die Schule sehr groß, die Stunden dauerten 110 Minuten. Die Mitschüler können die Austauschstudenten sehr gut ignorieren. Auch der Kunstlehrer fragte nach einem halben Jahr, wer David eigentlich sei. So unauffällig war er wahrscheinlich. Es kommt der Frühling, verliebte Pärchen besetzen die Sofas. Projekte für die Schule in der Natur wurden ausgehängt. PORG wird ins Ausland umziehen. Wasser mit Frau Glogrova? Vielleicht ... Herr Valášek hat nichts. Schade.

Aerobic ist fertig Freut ihr euch? In der Sprache der Sextaner hört man oft das Wort Deutschland.

Herr Toegel hatte eine schwierige Woche. Litvínov hat nicht gewonnen, aber seien sie nicht traurig! Vielleicht nächstes Jahr oder übernächstes Jahr oder überübernächstes..., oder...

Perly sviní(m)

Valášek

Já vám ukážu ticho s vykřičníkem!

KZ: ...onanie nad fotografií Gábiny Osvaldové...

Valášek: To už je skoro nekrofilie!

Přece nemůžete křičet „Slavia Praha“ stejně jako „Sparta Praha“, to nevychází! SPAR-TA je trochej a SLA-VI-A je daktyl.

Čajda vám to pak o přestávce udělá.

Honza Bohuslav, to je ale krmič.

A jestli hrdlička zakuká, tak nám tráva zařuká.

Výborně, Jitko, budete upálena se mnou.

Nejdřív jí udělal dítě, pak jí dělal scény.

Arnot

Tady se stávaly docela nepříjemné věci. Například roku 1541; velký požár Prahy.

Mílové právo znamená, že... Máte někdo fixu?

Všechny ty hvězdy a černé díry a ten... meziplanetární sajrajt...

Janichová

Máte systém hrách a systém čočka...

Tady se válí boží dar na zemi, vy rozmlsanci rozmazlený kapitalistickým režimem!

Křížovým pravidlem napíšu stochiometrické koeficienty, česky se tomu říká číslička dole.

Co je cílem školy?

BK: Příprava na život.

Janichová: Ne, prosimvás, tomu moc nevěřte, že vás to připraví na život.

Roleček

(o muchomůrkách) Víte, že se na tom sjíždí i veverky?

Đábla zaženeš kropáčem, ale osvícence...

Zádumčivý výmarský ohař typu Goethe...

Naším úkolem je žít kvalitní život za pomoci hudby a lichých čísel.

Pootevřu okno, je tu atmosféra byzantského nevěstince...

Vy to budete vědět, protože vám to řeknu.

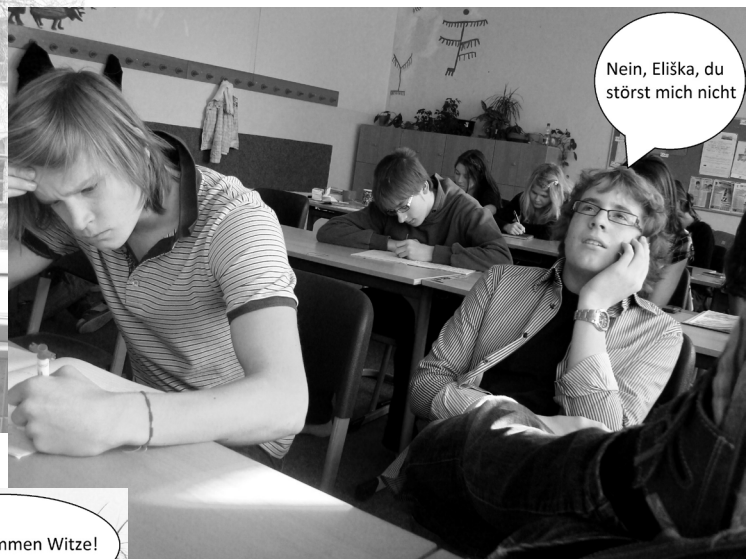
Ona tančila s medvědy a dotáhla to na císařovnu.

Posel od Uhlíře: „Hledám Štěpánku, pan profesor Uhlíř si ji žádá.“ Roleček: „A co kdybych si ji žádal já?... Já jsem starší...“ (po chvíli): „Jděte tam někdo a vyžádejte si někoho, koho zrovna potřebuje.“ Iveta (když se odtamtud vrátí): „Tak prej nikdo nikam nepůjde, a pan profesor si to s váma po hodině vyřídí.“

6 Dinge, die man in der Schule nicht machen soll

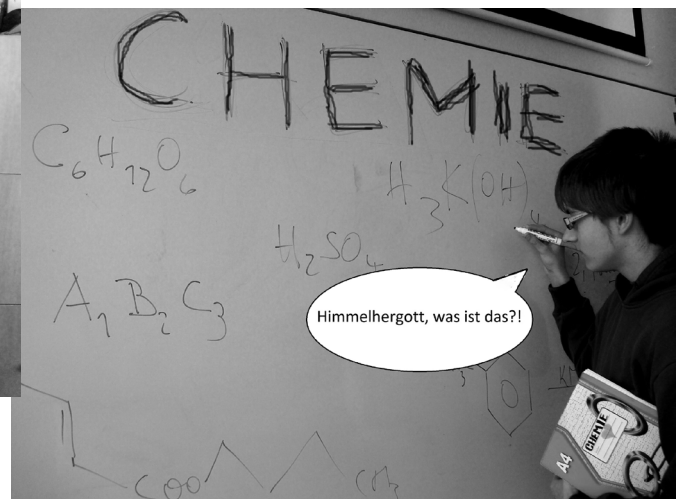
Rauchen.

In der Stunde telefonieren

Schikanieren.

Dummheiten lernen.

Die Schulinrichtung beschädigen.

Die Schule im Unterricht verlassen.